ABONE

30 R. Āhır 1396
30 NİSAN 1976

BEŞ LİRA

18

Sebil

herşey hak için

Siyasî, Edebî, Tarihî
HAFTALIK GAZETE

Sahib ve Başyazar
KADİR MISIROĞLU

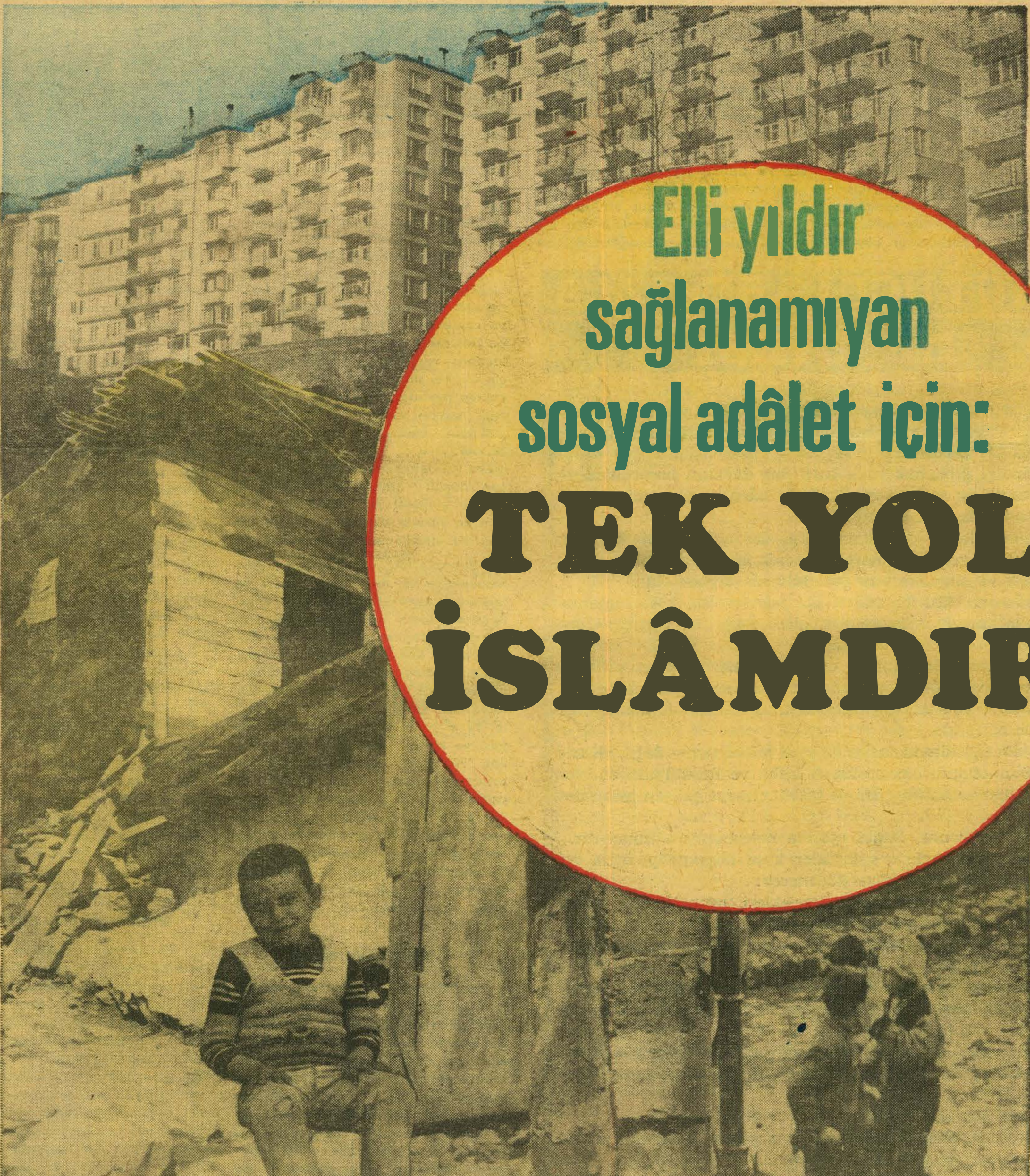

Elli yıldır sağlanamıyan sosyal adâlet için:

TEK YOL İSLÂMDIR

Elli Yıldır Sağlanamayan Sosyal Adâlet İçin

TEK YOL İSLÂMDIR

Yanlış ve sathî bir inkılâb anlayışı ve hususiyle solcu taktik ve gayretlerle Türkiye'de bütün manevi kıymetler nizamında, ciddi bir manevi buhran yaratılmış ve siyasî sarsıntılar da bunun yüze çıkan bir belirtisi olarak memleketin huzur ve istikrarını bozmuştur. Bugün de bu durumdan faydalanan bir sosyalizm modası ile memleket daha köklü değişikliklere ve hattâ tehlikelere kurban edilmek istenmektedir.

MİLLÎ İHTİYAÇLAR

Bir zamanlar inkılâblar sayesinde ileri ve Avrupalı olacağımızı heyecanla umanlar neticeden tatmin edilmeyince nihayet demokrasinin her şeyi halledeceğini sanmak saflığını göstermişlerdir. Eğer ilim, ahlâk ve mefkûre sahalarında ciddi bir inkılâb yapılabilmiş, Üniversite, Maarif ve Diyanet millî ihtiyaçlara göre kurularak bir milletin en büyük serveti olan sağlam bir nesil yetiştirme kabiliyeti gösterilmiş olsa idi, ileri bir Türkiyenin temelleri atılır; İnkılâblar kaba bir taklidciliğe saplanmaz, halkımızın büyük bir muvaffakiyetle benimsediği demokrasi de yarı münevverlerin fikir ve ahlâk zaaflariyle sarsıntılara uğramazdı.

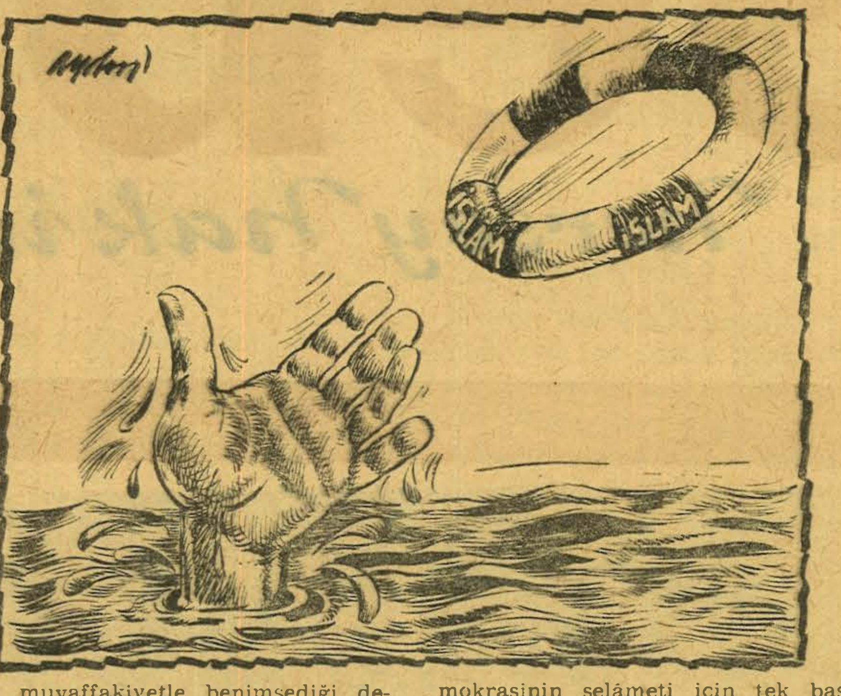

Millî tarihin mesut bir neticesi olarak, içtimai bünyemizin hiç bir millete nasib olmayan sağlamlığı, demokrasinin selâmeti için tek başına kuvvetli bir teminat sayılmaz; ayni zamanda başka milletlerde mevcut olan içtimai hastalıklara meydan vermemekle de sosyalizme karşı bir muâfiyet teşkil edilmelidir.

SOSYALİZM MODASI

Türkiye'de işaret ettigimiz derin manevî buhran münevverlerin fikir ve mefkûre kifayetsizliği yüzünden bu neticeleri doğururken kökünden kopmuş ve mânen çökmüş bir solcu zümre tarafından çıkarılan sosyalizm modası, safdil unsurları avlamak gayretindedir. Türkiyede sosyalizmin, ciddi bir ihtiyaca cevap vermediği için, kitleler arasında bir alâka uyandırmaması ve sadece ruhen düşük münevverler arasında rağbet görmesi her moda gibi bunun da süratle sönmeğe mahkûm olduğunu meydana koymağa kâfidir.

Bununla beraber, bilhassa geri memleketlerde, milletlerin saadet ve felâketi münevverlerin şuur ve kabiliyetine bağlı bulunduğundan ve sosyalizm dünyayı tehdid eden milletlerarası komünist kuvvet ve teşkilâta dayandığından, ciddî münevverlerle fikir adamlarının uyanık bulunmaları zaruridir. Nitekim vaktiyle Türkiyenin içinde bulunduğu siyasî ve etnik şartları kavrayamayan Jön Türklerin devrin hürriyet ve meşrutiyet cereyanlarına kapılarak yalnız Osmanlı İmparatorluğunu değil, bizzat Türk milletini de uçuruma sürükledikleri göz önüne getirilirse, sosyalizm modasının da, münevverlerin kafasını istilâ eylediği takdirde, ne gibi tehlikelere sebebiyet verebileceği daha kolay anlaşılır.

TARİHİMİZİN MİRASI

Bu durum Türkiye'de sosyalizmin inkişafı için bir vasat olmadığını göstermeye kâfidir. Gerçekten Türkiye'de, Avrupa'da olduğu gibi ağır sanayi ve kapitalizm henüz teşekkül etmediği için buna karşı da tabiatiyle büyük bir işçi sınıfı vücuda gelmemiştir. Bundan başka millî tarihimizin bize miras bıraktığı sağlam bir içtimaî bünye dolayısıyla da şark ve garp memleketlerin de ve bilhassa Çarlık Rusyasında mevcut bulunan büyük bir toprak aristokrasisi ile topraksız büyük köylü kitlelerine Türkiye'de hiçbir zaman rastlanmamıştır.

Filhakika Türkiye'de tarihin eski devirlerindenberi daima ferdi teşebbüsü yıkmayan bir devletçilik hüküm sürmüş ve hattâ hiç bir millete nasib olmayan demokratik bir toprak idaresi (Miri sistemi) de bizde sosyalizme ve komünizme karşı bir cemiyet doğurmuştur. Bugün Türkiye'nin yarı veya mutedil sosyalist memleketlere nazaran bile sosyal bakımından daha sıhhatli ve ahenkli bir bünyeye sahip olmasının sebebi budur. Öyle ki oralarda sosyalizm icabı devletin ancak şimdi ele geçirdiği birçok iktisadi teşebbüsler Türkiye'de zaten devletin idaresinde mevcut olagelmiştir. Türkiye'de sosyalizmin henüz iktisadî ve içtimaî bir ihtiyaç olarak mevcut bulunmadığına ve sadece münevverler arasındaki manevi sukûtun bir eseri olduğuna dair bir delil de bunun bilhassa manevi nizam düşmanlığı ve hususiyle din ve mukaddesat tahrikçiliği ile temayüz etmesidir. İşçi sınıfının bayrağı olması gereken sosyalizmin bu sınıf tarafından reddedilmesi ve hattâ merdud sayılması bunun maddi-manevi bir tahrip vasıtası olarak kullanılmasiyle alâkalıdır.

AĞIR SANAYİ KURULSA DA

Batı Avrupa'da olduğu gibi ağır sanayi ve büyük bir kapitalizm teşekkül etmedikçe ve bunun tabii bir neticesi olarak geniş amele kitleleri vücut bulmadıkça Türkiye'de sosyalizm kifayetsiz ve ruhen düşük münevverlerin bir hastalığı veya modası olmaktan ileri gidemez. Halbuki böyle bir iktisadi yükselme bile mutlaka sosyalist bir idarenin kurulması mânasına da gelmez.

Bundan dolayı, bir gün mesut bir ilerleme neticesinde Türkiyede ağır sanayi kurulsa büyük bir kapitalizm ve işçi sınıfı teşekkül etse bile gerek içtimai bünyemizin tarihten gelen sıhhati ve gerekse bu tecrübeler bize sosyalist buhran ve huzursuzluklara uğramamak imkânını bahşetmektedir. Yani sosyalist hareketler nasıl bu iktisadî ve içtimai tekâmülün tabii bir neticesi ise, devletin müdahalesi sayesinde âdil ve ahenkli bir cemiyet nizamının kurulması da yalnız sosyalizmi değil sosyalist hareketleri de önlemeğe kâfidir.

Henüz bu tekâmül merhalesine erişmemiş olan Türkiye'de terâküm etmeyen servetlerin taksimine, istihsalin tanzimine matuf bir sosyalist teşebbüs ise daima hayal ve modadan ibaret kalmağa mahkûmdur. Halbuki bu maddi durum yanında sosyalizmin reddine ve hattâ merdud sayılmasına ondan daha mühim manevi sebepler de mevcuttur.

HÜRRİYET VE MÜLKİYET

Gerçekten, yaratılışı icabı insanoğlu hürriyete ve mülkiyete o derece bağlıdır ki günlük hayatı daimi bir emir altına alan, çalışmak, yemek ve dinlenmek hürriyetlerini dahi yok eden bir sistem asla kitleleri cezbedemiyecektir. İnsanları, bu gaye uğrunda, hayvan terbiye eder gibi bu hayata alıştırmakla cennet yaratacağını iddia eden bir avuç münevver çetelerin dünyayı beşeriyetin büyük bir kısmına cehennem haline getirmeleri de insanların gözünü açmış, ilk fırsatta bu esaret zincirlerinin kırılacağını meydana koymuştur.

Bundan başka bu esaretin yabancı veya düşman bir milletin boyunduruğu şeklinde inkişafı da kitleleri daha hassas bir hale getirmiştir. Yalancı maddi cazibeler yanında

Devamı 3. sayfada ——→

OKUYUCULARIMIZLA hasbihal

Bu sayıdaki hasbihalimizde, gazetemizin dışına çıkmak istiyoruz. Temas etmek istediğimiz husus bütün müslümanları alâkadar edecektir.

Bilindiği gibi, hak veya bâtıl, bir dâvanın başarı kazanması, onun için çalışan ve mücâdele eden mensuplarının «ihlâs» sahibi olmalarına bağlıdır.

«İhlâs», İslâm dâvası bahismevzuu olduğu zaman «sırf Allah rızasını gözeterek hareket etmek, her işi Allah için yapmak, dost ve düşmanı ona göre bilmek» demek olur.

«İhlâs»ın bâtıl bir dâvadaki mânası ise, «Müslümanın Allah için yaptığını, kendi bâtıl dâvası uğruna yapması» demektir.

«İhlâs»sız müslümanlar dâvalarını kaybederler. «Müslüman» sıfatını taşımak, mücâdeleyi kazanmak için kâfi değildir. Esasen «İhlâs»sızlık, «hakiki müslüman» olunmadığının da delilidir...

Hakiki müslüman, «isim ve şekil müslümanı» değil, «Kur'an ve Sünnet müslümanı»dır. Allah'ın ve Resûlü'nün emirlerini iyi bilen ve bütün gücüyle tatbik etmeye çalışan insan demektir.

İhlâs'tan sonra, ikinci mühim noksanımız «itimad»dır.

Hazret-i Ebûbekr'e, müşrikler koşa koşa gelip, artık bu sefer de inanmaz ya, diye düşünerek:

«Seninki: Göklere çıktım, melekleri, cenneti, cehennemi gördüm, diyor! Ne dersin?» dediklerinde, o:

«Öyle diyorsa, öyledir!» diye cevap vermiş; tasdik etmiş, «Sıddıyk» olmuştu.

Etrafımıza bakalım. Gönlümüze hiç bir şüphenin gölgesi düşmeden, peşinden gidebileceğimiz kaç kişi var? Yok, değil mi!

Evet, yok olan bir şey var, ama bu, «peşinden gidilebilecek adam» değil... Yok olan, biziz. Bugün «sıddıyk»lardır noksan olan...

Çünkü hepimiz ya:

«Aman ne olur ne olmaz, hele şu giden bir zaman yalnız gitsin, tehlike yoksa ben de giderim...»

Veya:

«Neden ben onun peşinden gidecekmişim? Onlar benim peşimden gelsinler!»

Diyoruz.

Allah bizleri ıslah etsin.

Sebil

KUR'AN DÜŞMANLARININ ÂKIBETİ

ABDURRAHMAN ŞEREF LÂÇ

Kur'anın, nûrun, hidâyet yolunun düşmanı pek çoktur. Hele bazı pek inatçı Kur'an-ı Kerim düşmanları vardır ki; bunlar; zulüm icrâsında pek şiddetli ve mahâretlidirler. Bu inatçı, zâlim kâfirlerin etrafında da, bir takım «maşa münâfıklar» yer alırlar. Bunların vazifesi; doğru yol sahiplerine, doğru yolun ana kaynağı Kur'an-ı Azimüşşan okuyanlara, okutanlara, okutulan yerlere musallat olmak, okumaya, okutmaya ma'ni olmaya çalışmak, bunun için de müslümanlara, hayır sahiplerine iftira atarak eziyyet etmektir. Bu maşalar, işbu erzel ve esfel vazifelerini emir aldıkları küfür merkezine büyük bir sadâkatla ifâ ederler, ki pirleri büyük kâfir, icap ettiği zaman suret-i haktan görünerek, kendilerine ağır hakaretler ettiği halde, kılları kıpırdamaz. Vazifeleri sona erip de işe yaramaz hale geldikleri vakit, pirleri tarafından merkez-i küfürden tardedilmeleriyle akılları başlarına gelir ama, iş, işten geçmiş olur. Mukadder âkibetlerine intizardan başka işleri kalmaz.

Meşhur büyük kâfir, meşhur Kur'an-ı Kerim düşmanı «EBU CEHL»in, bu kabilden pek meşhur beş küfür maşası vardı:

1 — Âsım İbni Vâil
2 — Esved İbni Muttalib
3 — Esved İbni Abdiyagus
4 — Velid İbni Mugire
5 — Hâris İbni Kays

Ebu Cehl, bu küfür maşalarını, Resulullah Efendimizi, çeşitli yollarla rahatsız etmeye, bilhassa müslümanların pek az ve zaif oldukları o ilk günlerde mescidlerde, evlerde, toplanarak Kuran okumalarına engel olmak ile vazifelendirmişti. Çünki, koca kâfir Kur'andan pek korkardı. Bu maşa kâfirler, Ebu Cehil memnun olsun diye, Kur'an okutmamak için müslümanlara göz açtırmazlardı.

Efendimiz bir gün, yine âdetleri üzere MESCİD-İ HARÂM'da oturmuş Kur'an-ı Kerim okuyordu. Cebrâil Aleyhisselâm da yanlarında diz çökmüş, huşû içinde Efendimizin tilâvetini dinliyordu. Tam bu sırada Ebu Cehlin o beş küfür maşası vazifelerini ifâ için olacak oracıkta beliriverdiler. Fakat Hazret-i Cibril'in heybeti ile karşılaşınca dona kaldılar. Hazret-i Cibril, Efendimize:

«— Ya Resulallah, beşâret olsun ki; Cenab-ı Hak, sizi bu mel'unların şerrinden halâs eyledi. Yakında bunların herbiri, bir belâya müptelâ olup helâk olacaktır.» dedi ve parmağı ile işâret ederek, beş küfür maşasının ayrı ayrı, beş tarafını gösterdi:

Asımın ayağını,
Birinci Esvedin gözünü,
İkinci Esvedin suratını,
Velidin baldırını,
Hârisin karnını.

Ve kısa bir müddet sonra tebşirat tahakkuk ediyor:

1 — Bir gün, Asım İbni Vâil, iki oğlu ile Mekke tepelerinde atla gezerken bir ara yere indi, iner inmez de ayağına bir diken battı. Müdhiş bir feryad kopardı:

«— Medet ölüyorum, yılan soktu!»

Baktılar, muâyene ettiler, yılan sokması eseri göremediler, ama, münâfığın ayağı deve boynu gibi şişti. Feryadından durulmuyor:

«— Beni, Muhammed'in Allahı öldürüyor, o öldürüyor beni!» diye diye can verdi.

2 — Esved ibni Muttalib, bir gün, oğlu ile beraber, Mekke civarında bir bahçede otururken birdenbire feryadı bastı:

«— Eyvah gözüm, gözüm çıktı, görmüyorum!»

Oğlu baktı bir şey göremedi. Fakat mel'un feryad ediyor:

«— Eyvah, şimdi de başım!»

Oğlu:

«— Yok bir şey baba, ben bir şey göremiyorum» diyor.

Melunun feryadı arttıkça artıyor:

«— Kurtar beni bu adamın elinden?»

Kim, kimi kurtarabilirdi! Ortada görünür bir şey yoktu. Ama Hazret-i Cibril, melunun kafasını tutmuş, mütemâdiyen oracıktaki ağaca vuruyordu. Küfür maşası, oğlunun gözü önünde bağıra bağıra can verdi.

3 — Esved ibni Abdiyagus, bir gün Mekke ovasında gezerken, yüzünü, gözünü, zehirli bir rüzgâr okşadı. Mel'un o anda simsiyah kesildi. Ne yapacağını bilemedi. Evine koştu, kendisine kapı açan çoluğu, çocuğu, onu tanımadılar, eve girmesine müsâade etmediler. Bütün ısrarlarına rağmen evinin kapısı kendisine açılmadı. Küfür maşası, hiddetinden çıldırdı, başını, evinin kapısına vura vura oracıkta kendisini öldürdü.

4 — Velid ibni Mugire, bir gün bir okçu dükkânının önünden geçerken, baldırına bir paslı sivri demir parçası battı. Canı yanıyordu. Koşa koşa evine gitti, orada demir parçasını çıkardı ama, ertesi gün bütün vücûdu davul gibi şişti:

«— Muhammed'in Allahı beni katletti!» diye diye can verdi.

5 — Haris ibni Kays, bir gün tuzlu balık yedi. Fakat biraz sonra dehşetli bir hararet vücûdunu sardı. İçi yanıyordu. Çok su içti, kanmadı. Yine içti, yine kanmadı. Yine içti, harareti sönmedi, arttı. Destiler dolusu sular içmeye koyuldu, nâfile! harâret dinmiyor, karnı da şiştikçe şişiyordu. Nerede ise top gibi patlıyacaktı. İçi yana yana, davul gibi öte öte feryad ediyor:

«— Beni, Muhammed'in Allahı katlediyor, yandım, ölüyorum!»

Ve... GÜÜÜÜÜÜMMM!

Mel'unun karnı çatlamış, canı, cehenneme gitmiştir.

İmdi: Hazret-i Cibrilin tebşiratı, her devrin münâfıkları ve Kur'an-ı Kerim düşmanları için geçerlidir. Âkıbetlerine intizar oluna!

Tek Yol İslâmdır

(Baştarafı 2. Sahifede)

manevi âmillerin daima komünizm veya sosyalizme karşı bulunması bizim sosyalistleri milli ve dinî bütün mukaddesata karşı tahribkâr bir mücadeleye sevketmiştir. Esasen kendilerini bu yola sürükleyen yegâne sebep de manevi sukut değil midir?

TEK YOL İSLÂMDIR

Bizim salon sosyalistleri sosyalist idarenin kurulması yâni bütün iktisadî ve içtimai müessese ve teşebbüslerin devlet tarafından işletilebilmesi için ne kadar büyük bir ilim ve ihtisas ordusuna ihtiyaç bulunduğunu da kavrayamazlar. Esasen Türkiye'nin bütün meseleleri ilim, kültür, ahlâk ve mefkure bakımından ileri bir münevver kadroya bağlı kalmakta, bunların yetişmemiş olması bugünkü ıztırabların kaynağını teşkil etmektedir.

Türkiye birtakım inkılaplarla «hasta adam»lıktan kurtulmaya çalışmıştı. Fakat bugün dönüp arkamıza baktığımızda, ne büyük hatalara düştüğümüzü hayretle görmekteyiz.

Birinci Cihan Harbi ve İstiklâl Savaşı sonrasında şüphesiz, birtakım hamleler yapacaktık, yaptık da. Fakat nerede hata etmiş olmalıyız ki, bugün yine bir «hasta adam» a benzer alâmetler gösteriyoruz.

Tanzimattan beri, kendisini Türkiye'yi kurtaracak tek merci görmekte devam eden asri/ilerici, münevver/aydın kadromuz, bu sefer de «sosyalist» veya «komünist» inkılaplara/devrimlere girişmeye hazırlanıyor. Yine ayni hatalara hızla sürükleniyoruz.

Bu millet, bin yıldır, görülmemiş bir teslimiyet ve samimiyetle müslüman olmuştur. Kırk nesilden beri hamuru İslâmiyetle yoğrulmuş, artık ondan ayrılması imkânsız «ruh ve beden» gibi kaynaşmıştır.

Böyle bir milletin kurtuluşunun devâsı kendi ruhundan ve tarihinden alınacak bir aşı ile mümkündür.

Milli birlik, kardeşlik, huzur, çalışma aşkı, dürüstlük ve sosyal adalet, başka milletler için başka yollarla temin edilebilir belki...

Fakat bizim için bunlar, sadece ve sadece tek yol olan «İslâm»ın yüce emirlerinde saklıdır.

---

başyazı

BAHAR BAYRAMI

Demokrasilerin alâmet-i fârikası, halk ekseriyetinin müşterek arzu ve hissiyatına tâbi olmaktır. Bu prensip mutlak ve mücerred bir doğrudan ziyâde *«zarûret»* e bel bağlamanın ifâdesidir. Zira ekseriyetin ittifakı, gerçeğe vusül için kâfi bir garanti sağlayamaz. Bazan bir kişinin reyi doğru, buna karşı olan binlerce kişininki bâtıl olabilir. Tarihteki meşhur *«Galile misali»* bunun en aldatmaz bir ispatıdır.

Bununla berâber, gerçeğin mutlakı yerine izâfisine tâlip olan lâdinî sistemlerde henüz halk ekseriyetinin arzu ve hissiyatına tâbi olmaktan daha sâlim ve mâkul bir yol ve usûl bulunabilmiş değildir. Demokrasiler, bunu *«yanılma ihtimali en asgari»*dir, diye benimsemişlerdir. Aslında bu *«en asgari yanılma ihtimâli»* ne de tam bir gönül rahatlığı ile bel bağlanılamaz. Fakat bir kere, hak için ilâhî irâdenin kıstas, miyar ve ölçü kabul edilmesinden vaz geçilince ortada başka bir çıkar yol kalmamaktadır. Bu yüzdendir ki, *«kendi düşen ağlamaz»* kabilinden halk ekseriyetinin ittifakına itibar edilmektedir.

Demokrasiler için bir nevi alâmet-i fârika teşkil eden bu prensipin doğru olup olmamasını bir an için şöylece bir kenara bırakırsak bunun çoğu kere kendi mantığından bile saptırıldığını görürüz.

Bir kere, ekseriyetin arzu ve hissiyâtı, dâima küçük bir azınlığın tesiri altında teşekkül etmektedir. Hasseten asrımızın bir çok güçlü propaganda silâhı vardır ki, bunlar amme efkârına belli bir istikamet vermek için son derecede müessir bir sûrette kullanılmaktadırlar.

Bütün bu mülâhazalardan kat'annazar, çok kere idâre edenler halkı, bir nevi vesâyetleri altına alarak onun adına ve fakat kendi bildikleri istikamette idâre etmektedirler. Bu hususta, iddia ve ilân edegeldikleri demokrasinin en temel prensipini çiğnemekten asla çekinmeyen bu gibi idâreciler, halkın reyi ile işbaşına gelmiş olmayı kâfi addederek, bir kere seçildikten sonra artık kendi bildiklerini okumaya nefislerini mezun addetmektedirler. Denilebilir ki, idâre edenlerle idâre edilenler arasındaki bir zıtlık ve yabancılaşmayı ifâde eden bir tutum, demokrasi ile idâre edilen her memleketten ziyâde Türkiye'mizde vârid ve vâkidir.

Gerçekten demokrasiye geçtiğimiz günden beri Türk halkı, yüzü garba dönük yarı münevver bir kadronun - âdeta - mutlak bir vesâyeti altındadır. Memleketi, ekseriyetin arzu ve hissiyâtına tâbi olmak yerine iman ettiği bir takım bâtıl prensiplerle idâre edegelmiş bulunan idârecilerimizin bu tutumuna en tipik misal şu *«Bahar Bayramı»* dır. Gerçekten halkımız asırlardan beri 6 Mayıs'ta *«Hıdırellez»* adıyla bir nevî bahar bayramı yapmaktadır. Hal böyleyken idârecilerimiz, bu müstakar güne itibar etmeyerek - daha ziyâde - komünist âleminin tervic ettiği bir gün olan *«1 Mayıs»* ı benimsiyerek bunu *«işçi»* veya *«bahar»* bayramı adıyla kabul ve ilân etmişlerdir. Yıllardan beri tenkid edildiği halde, bir Mayıs'tan altı Mayıs'a nakledilmeyen bu bayram Türk idârecilerinin tutumlarında öteden beri devam eden bir inat ve vesâyeti remzetmektedir. Bakalım, bu *«halka rağmen»* anlayış daha nekadar sürecektir!.

Kadir Mısıroğlu

TAHLİL

Kemalist İnkılâbın

— XVIII —

Kadir Mısıroğlu

Kemalist İnkılâbın Fârikaları

1 — LÂDİNİLİK

— 12 —

Eğer doğruysa, M. Kemal Paşa, **harf** inkılâbı'nın bu **«İslâm kültüründen kopmak** gayesiyle» lüzumunu **çok** çok önceleri kavramış ve bunu bir ecnebiye sarahaten ifâde etmiştir. Bunu fanatik bir kemalist olan Sami N. Özerdim'den naklen dikkatlerinize sunuyoruz. M. Kemal Paşa edebiyatıyla geçinen bu gibi propoganda yazarlarına pek güvenilmez ama, bu mes'ele de kendisi birinci kaynak olmadığı için, buna doğru nazarıyle bakabiliriz:

«Atatürk lâtin harfleri üzerindeki düşüncelerini 1908 den iki yıl önce, Bulgar Türkoloğu Manolof'a **söylemiş,** sonradan bu sözleri, **Ârif Necib** Kaskatı, Cumhuriyet Gazete**si'nde (15.8.1948)** **Manolof'tan duyduğu gibi anlatmıştı: «Batı uygarlığına girebilmemize engel olan yazıyı** atarak, kılık kıyafetimize kadar **herşeyimizle** Batılılara **uymalıyız.» demişti. Mustafa Kemal,** sonra **sözlerini şöyle tamamlamıştı: «Emin olunuz ki, bunların hepsi birgün olacaktır!.»** (Sâmi N. Özerdim — Harf Devriminin Öyküsü — Ankara 1962 sh. 11)

Bu mes'elede şu husus da belirtilmelidir ki, bu inkılâbın gayesinin, (Türk Milleti'ni, İslâm Dünyası ve İslâmi hayat nizamından uzaklaştırarak O'nu hristiyan Avrupa ile kaynaştırmak olduğunu, şahsiyyet ve fikirleri mâlum olan lehdar ve aleyhtarlarının kısa bir sürette sıralanması bile ortaya koyar:

Cumhuriyet devrinde, lâtin harfleri'nin kabulü istikametinde ilk beyan, 1923 yılında İzmir'de toplanan «İktisad Kongresi»'nde ortaya çıkmıştı. Bu kongreye riyaset eden Kâzım Karabekir Paşa, bu hususta divana verilen bir takriri bizzat cevaplandırmış ve müzâkereye sunmayarak bertaraf etmişti.

Daha önce çıkardığı «İçtihad» Dergisinde lâtin harfleri lehinde pek çok yazı yazmış ve yazdırmış bulunan Abdullah Cevdet sayılı İslâm düşmanlarındandı. Gazetecilere **alenen beyanatta bulunarak «Bozulan Türk neslini** islah için (!..) **Avrupa'dan damızlık** erkek **getirmek» teklifini** ortaya atacak derecede alçak ve gözü dönmüş bir garb hayranı idi.

«Lisan İnkılâbı» isimli eseri ile, lâtin harflerinin kıraldan kralcı taraftarlığını yapmış bulunan Ahmed Cevad Emre, ki sonraları bu iş için kurulan hey'ette de çalışmıştır, aslen Giritli olan Türklüğü dahi şüpheli bir şahıstı. Türkiye'nin ilk komünistlerinden biri olduğu ise, bu mevzudaki bütün kaynaklarda mufassalan mevcuddur.

1924 yılında Maarif bütçesinin görüşülmesi sırasında bu mes'eleye temas eden o zamanın İzmir Meb'usu Şükrü Saracoğlu da mâlum bir şahsiyettir. O bu konuşmasında sâdece İslâm harflerine değil, vakıfları vesile ittihaz ederek hacı, hoca ve şeyhlerle «Şer'iye Vekâleti» ne de çatmış ve Isparta meb'usu Hâfız İbrahim (Demiralay) Hoca'nın sık sık müdâhaleleri ile kesilen bu konuşmasında dinsizliğini ortaya koyarak bir hayli göze girmişti. (Bakınız 28 Şubat 1924 tarihli Vatan Gazetesi)

Lâtin harfleri'nin baş müdafilerinden biri de 1957 yılında ölürken **«Allah, Allah!...»** diyeceği yerde, **o zaman** bütün gazetelerin yazdığına nazaran **«Hürriyet, Hürriyet!..» demiş olan** Hüseyin Câhid Yalçın'dır. Meşhur dönme mâliyeci Câvid Bey'in yâr-ı gârı ve o'nun bugünkü azılı komünistlerden Şiar Yalçın adındaki oğlunun babalığı.. Bu da, **«On yılın Hikâyesi»** isimli eserinde İslâmiyet'in kendisini hiçbir zaman cezbetmediğini» söylemiş bulunan mâruf dinsiz ve ittihadcılardan değil midir?!.

Bilmem misalleri daha fazla çoğaltmaya hâcet var mıdır?!. Bunlar arasında câlib-i dikkat olan, bu bahsin başında mevzuubahs ettiğimiz Avram Galanti'dir. Bu su katıksız yazarı, harf inkılâbından önce mes'eleyi sırf teknik yönden ele alan ve **Lâtin harflerinin aleyhinde olan** iki **küçük risâle yazmıştır. İhtimal ki;** bu değişikliğin olmayacağını sanmaktan doğan bu eserlerin muhtevası da zaten şapla şekeri karıştırmış gibidir. Gerçekten bir ara **«M. Kemal Paşa'nın Türk'ün milli peygamberi olduğu» gibi bir hezeyana** da yer vermiştir. Avram Galanti bu eserleri neşrettiğine pişman olmuş bulunmalıdır ki, bil'ahere' neşrettiği eserlerin arkasına dercettiği telifatının listesinden bunları çıkardığı görülmektedir. Üstelik mesnuatımıza nazaran Yahudi cemaatinden bazı müfritler, kendisini bu eserler yüzünden dövmüşlerdir de...

Kemalist inkılâbların lâdini bir ictimâi nizam te'sis etmek hususundaki asli gâyesini gerçekleştiren hamlelerin başında, lâikliğin kabulü gelir. Ancak, sırf siyâset sahasına münhasır kalması gereken bu prensipin, sâir inkılâb kanunlarına da aksettirilmesiyle bütün **bir** cemiyyeti lâdinileştirmek maksadı güdüldüğü evvelce **beyan edilmiş ve** bunun tafsilâtı verilmişti. Ancak denilebilir ki; bu istikâmetteki faaliyetlerin temerküz noktası «lâikliğin kabulü» dür. Bu itibarla bu prensipin kabulü, mâhiyeti ve tatbikâtı üzerinde de bir nebze durmak istiyoruz:

j — Lâiklik dar manâsıyle vicdanlara tahakküm etmemek, herkesi inanışında serbest bırakmak mıdır yoksa, bu da dâhil olmak üzere, devletin dine bağlılığını kaldırmak mıdır!?.. Türk siyâsi ve idâri hayatında oldukça yeni bir tâbir olan lâiklik hakkında ortaya atılan görüşlerde **hiç bir vuzuh yoktur. Bu sebepledir ki; bazı yazarlar, onun kimsenin inanış ve ibâdetlerine karışmamak mânâsında bir tâbir olduğunu ileri sürmekte ve muhtevasını bu manâya tahsis etmektedirler. Hakikatte en kısır lâiklik** anlayışı **budur.**

Eğer lâiklik, sırf inanış ve itikatlara müdâhale etmemek mânâsında telâkki olunursa, bunun Türkiye için hiç bir lüzum ve ehemmiyet taşımadığı muhakkaktır. Zira, Türk cemiyetinde bu istikâmette bir tatbikat zaten hiç bir zaman vaki' olmamıştır. Nasıl olabilir di ki, Kur-an'ın sarih beyânı ile «ikrah» yani cebir reddolunmuştur. Ancak cebrin tatbik edilememesi keyfiyeti İslâm'a dâhil olmayanlar hakkındadır. Gerçekten bir gayrı müslimin iman dâiresine getirilmesi için bile ona cebir tatbik etmek şer'an câiz değildir. Fakat bir kere iman ile şereflendikten sonra, İslâm'ın emir ve icaplarını yerine getirmeye zorlanabilir. Bu hususta islâmi idârenin başı olan **halifeye,** bir takım cezalar tertib etmek selâhiyeti tanınmıştır.

Lâikliği, yukarıda ifâde eylediğimiz dar mânâda veya devletin dini te'sirlere tâbi olmaması gibi daha şümûllü bir¹ tarzda telâkki edenler, aynı inanış içinde bulunanlara bile bu inanışın icâbını yerine getirmek hususunda cebir tatbik etmenin doğru ve mâkûl olmadığını söylemektedirler. Halbuki İslâm'ın bu kâidesi, onu kabul edenlerin kendi şahsi kusurlarıyla bu yüce din hakkında sû-i tefehhüme meydan vermelerini önlemek gibi bir maslahatın iktizâsıdır. Nasıl ki, üniformalı bir şahıs, bir takım yakışıksız hareketlerde bulunduğu takdirde bu hareketten o üniformanın temsil eylediği otoritenin şeref ve haysiyeti rencide olur ve bu sebeple böyle hareketlere göz yumulamazsa, İslâm da aynı durumdadır. Müslümanım, diyen herkes büyük ve şümûllü İslâm Âlemi'nin kendi çapında bir üniformalı mümessili gibidir. Şahsi kusurlarıyla onun hakkında bir takım kötü telâkkilere sebep olmaya hakkı yoktur.

Kaldı ki; İslâm'ın bu kâidesi, gayrımüslimlerle bir arada yaşanılan cemiyetlerde daha da büyük bir ehemmiyet kazanmaktadır. Zira, bu gibi cemiyyetlerde Müslümanlık hakkındaki his ve düşünceler, ekseriya esas kaynakların tedkikinden ziyâde, müslümanların hâl ve tavırlarından alınan intibalardan teşekkül ve tahaddüs etmektedir. Hattâ denilebilir ki; bugün içinde yaşadığımız Türk cemiyetinde, rûhen ve fikren İslâm'dan kopmuş bulunan kimseler karşısında da, durumumuz bir nebze aynıdır. Bu bakımdan İslâmiyet hakkındaki telâkki ve anlayışların teşekkülü noktasından azim bir mesûliyet altında bulunduğumuz şüphesizdir. Filhakika bugün islâmi kâidelerin dünyevi müeyideleri üzerimizde câri değlidir. Buna rağmen her iyi düşünen müslüman, bir nevi **«müellefet-i kulûb»** mevkiinde olan kimselerin, İslâm'la gerekli ünsiyyeti sağlıyabilmelerinin kendi davranışlarındaki uslûba bağlı bulunduğunu gözden kaçırmamalıdırlar.

Bu sebeple bir kere iman dâiresi içine girdikten sonra, artık o imanın icâbına göre hareket etme mecbûriyetini getiren müeyyidelerin makûl ve makbûl oluşundan şüphe etmemek gerektir. Henüz imana müşerref olmayanlara karşı ise, hiç bir cebir tatbik etmenin imkânı olmadığı İslâm'ın hem nazarî esaslarının sarâhati ve hem de asırlarca tevâlî eden müstakar tatbikât ile sâbit bulunmaktadır. Bu yüzdendir ki; lâiklik bu dar mânâda telâkki edildiği takdirde Müslüman Türk cemiyeti için yeni ve lüzumlu bir keyfiyet değildi.

Bu prensipin, devleti tamâmen dinin te'sirleri dışına çıkarmak mânâsında telâkki edilmesi hâlindeki,

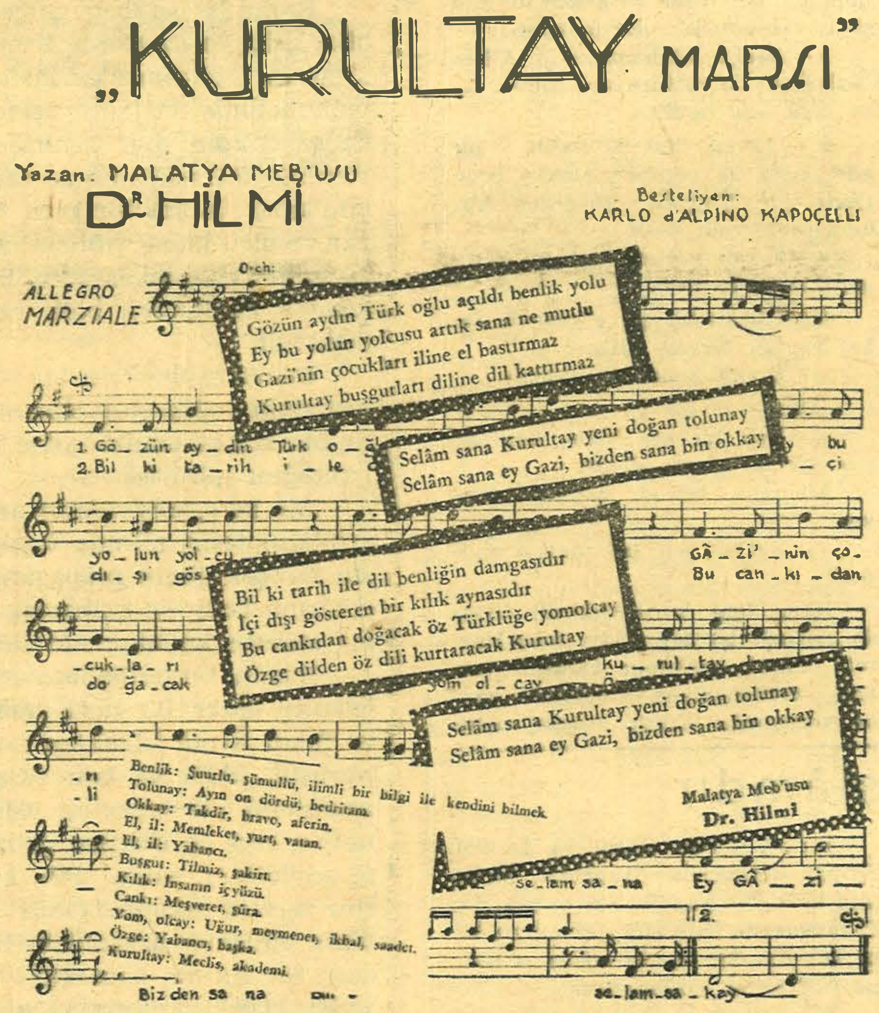

„KURULTAY MARŞI"

Yazan. MALATYA MEB'USU
Dr. HİLMİ

Besteliyen:
KARLO d'ALPINO KAPOÇELLI

Gözün aydın Türk oğlu açıldı benlik yolu
Ey bu yolun yolcusu artık sana ne mutlu
Gazi'nin çocukları iline el bastırmaz
Kurultay buşgutları diline dil kattırmaz

Selâm sana Kurultay yeni doğan tolunay
Selâm sana ey Gazi, bizden sana bin okkay

Bil ki tarih ile dil benliğin damgasıdır
İçi dışı gösteren bir kılık aynasıdır
Bu cankıdan doğacak öz Türklüğe yomolcay
Özge dilden öz dili kurtaracak Kurultay

Selâm sana Kurultay yeni doğan tolunay
Selâm sana ey Gazi, bizden sana bin okkay

Malatya Meb'usu
Dr. Hilmi

Benlik: Şuurlu, şümullü, ilimli bir bilgi ile kendini bilmek
Tolunay: Ayın on dördü, bedritam.
Okkay: Takdir, bravo, aferin.
El, il: Memleket, yurt, vatan.
El, il: Yabancı.
Buşgut: Tilmiz, şakirt.
Kılık: İnsanın içyüzü.
Cankı: Meşveret, şûra.
Yom, olcay: Uğur, meymenet, ikbal, saadet.
Özge: Yabancı, başka.
Kurultay: Meclis, akademi.

HER HAKKI MAHFUZDUR 1934

ANDRE JORJOVİÇ
MATBAASI
İSTANBUL

İşte size bir zamanlar pek moda olan marşlardan biri. Güftesi ve bestesi bir meb'usa âid. Lütfen kullandığı kelimelere ve marşının muhtevâsıyle güttüğü dâvâya dikkat buyurunuz. Altına bir de lügatçe koymuş. Çünkü kullandığı kelimeleri kendisinden başka bilen yok. Bunlar, doğmadan ölmüş, lügate geçmeden müstahase hâline gelmiş zavallı sefil ve düşük kelimeler!.. Güzel Türkçemizin bir zamanlar nasıl bir tecrübe tahtası hâline getirildiğine çok iyi bir misal değil mi?!...

anatomisi

asıl mahiyeti budur, durum tamâmen değişmektedir. Bu takdirde onun İslâm ile te'lifi imkânsızdır.

Gerçekten, İslâmiyet ferdin doğumundan ölümüne kadar bütün davranışlarını tanzim eden kâideler ihtivâ etmektedir. Daha emin bir tâbirle söylemek gerekirse onu beşikten mezara kadar -başı boş ve kendi bildiğine terketmemektedir. İslâm'ın tebevvül etmekten veya mücâmattan devlet idâresine kadar, kâideye raptetmediği hiç bir ferdi veya içtimâi davranış yoktur. Üstelik zamanla yeniden ortaya çıkacak keyfiyetler için de, vaz' eylediği umûmi mantık muvâcehesinde gerekli kâidelerin ihdâsını temin maksadıyla «ictihad kapısı» adıyla peşin bir imkân ihdas eylemiştir. Şu hâle nazaran olmuş, olacak veya olması muhtemel her şey islâmî bir kâideye raptedilmiştir. Bu durumda devlet idâresi gibi, amme'nin kaderi bakımından son derecede müessir bir fiilin tanzim edilmemiş bulunması, aslâ düşünülemez. Tabiidir ki İslâm devlet idâresi için de bir takım kâideler koymuştur. Bunlar istenilirse tatbik edilir, istenilirse terk edilir cinsten olmak üzere idârecilerin keyfine de bırakılmış değildir.

(Devamı var)

TESBİT

Sâdık Özarslan

EZBERCİLİK

Meşhur Bacon'ın bir sözünü hatırlıyorum... Şöyle: «Tabiat ilimlerini dil ucuyla okursan sapıtırsın; lâkin hazmederek alırsan Allah'ı bulursun.» Çok doğru bir söz bu... Sapıtanlara ehemmiyetle duyurulur. Dil ucuyla okumak demek, kanaatimizce ezberlemek demektir. Ezbercilik kötü şey... Bugün ezberlenen, yarın unutulur... Hem ezber ve hem de ezberlenen şey unutulur. Unutmak bazan güzeldir, hoştur amma her zaman ve herşeyi değil. Mikropların hayatına bakarak Allah'a ulaşan Pastör; ezbercilere ve ezbere herşeyi inkâr edenlere iyi bir ders verir. Paskal ise: «Bana Peygamberlerin bildirdikleri Allah lâzım; filozoflarınki değil.» demekle öze indiğini, bildiği şeyin mâhiyetini bildiğini ortaya koyar. «Düşünüyorum... O hâlde varım.» diyen insan; ezbercilikten kaçan insandır.

Bu mukaddimeyi, ezberciliğin kötü ve tehlikeli bir iş olduğunu ifâde için yazdım... Gerçekten de öyle; ezbercilik kötü iş; daha doğrusu iş bile değil. Fakat biz üzülerek müşâhede ediyoruz ki; talebeler, umûmiyetle ezberci... Anlamak ve hazmetmek yerine ezberlemek daha iyi geliyor birçoklarına. Öyleleri var ki gözünü kapatır, kitâbındaki bahisleri ezbere anlatır. Noktasına, virgülüne kadar... Anlayarak anlatanlara sözümüz yok; anlamadan anlatanlara dikkati çekiyor ve bunların da ekseriyette olduklarını görüyoruz. Şurası bir gerçek ki; ezberci olmayan, inkârcı olmaz. İnkârcılara dikkat ediniz... Tesbit eyleyeceksiniz ki; okuduklarını anlamamışlardır ve sonunda ne oldum delisi olmuşlardır... üç paralık bilgi kırıntısı ile kuruntuya kapılmışlar; hem kendilerini ve hem de benzerlerini aldatmışlardır.

Ezberciliğin bizde de görüldüğünü söyledim... Herhâlde hatâ etmedim. Bu hastalığa biz de tutulmuşuz. İnşaallah şifâ bekleriz. Bakın, belki basit görebileceğiniz hususlardan söz edeceğim... Mekteblerimizde talebelerimize sık sık: «Dik dur!.. Dik otur!..» deriz. Hatta bunu kitaplarımızda bile yazarız. Biz söyleriz, talebe okur... Bütün bunlara rağmen, muallim girdiğinde sınıftaki talebelerin ayağa kalkışları hep eğri-büğrüdür. Oturuşları da öyle... Dik durup dik oturanlar pek azdır. Demek ki bizim talebelerimiz: «Dık dur!.. dik otur!..» tavsiyelerini hazmedememişler veya biz onlara bunu hazmettirememişiz. Bakarsınız, bunlar yarın bazı insanların önlerinde de ezilirler, büzülürler; bulundukları yerlerde dimdik ve dipdiri ayakta durmayı beceremezler. «Dik dur!.. Dik otur!..» derken çocuklarımıza bu rûhu da vermeli ve onlara yalnızca Allah'ın önünde eğileceklerini öğretmeliyiz. Bu iş, soylu kafaların işidir. Mutlaka yapalım ve ezbercilikten kurtulalım.

Bir misâl daha: İlk okullarda çocuklara her sabah: «Türk'üm, doğruyum, çalışkanım...» sözleriyle başlayıp devam eden bir metin okutulur. Çocuklar ayağa kalkar, gözlerini yumarlar... ve bunu sonuna kadar okurlar. Amma sorarım sizlere: Bu sözleri hazmederek mi okurlar? Hepimiz söyledik aynı şeyleri; hep aynı hava içinden geldik... Elinizi vicdânınıza koyarak söyleyiniz: Zamanında bu metni bilerek mi söyledik, yoksa ezbere mi okuduk? Muhakkak ki ezbere... Bugünküler de öyle. Durum değişmezse yarınlarda da öyle olacağa benzer. Sorun, bunları ezbere okuyan yavrucaklara... «Evlâdım ne anlıyorsun bu sözlerden?» diye sorun!.. Sorun ki hakikatler ortaya çıksın. Evet, evet; çekinmeyin, sorun!.. Ben soruyorum, fakat cevab alamıyorum... Hiç olmazsa okudukları metin içinde geçen «yasam» lâfını sorun... Çokları bunun «yasak» tan geldiğini zannediyor...

Gelin bir durum muhakemesi yapalım... Bugün Türklüğü inkâr edenler ve hem de resmen inkâr edenler dün «Türküm...» dememişler midir?

«Müslüman değilim» diyenler, Müslüman bir ana-babadan meydana gelmemişler midir? Bunlar aile ocağından İslâm terbiyesi almamışlar mıdır? En azından namaz kılan ninesini görmemişler midir? Ve sırasında bunlar: «Elhamdülillâh, biz de Müslümanız.» dememişler midir?

Bugün eğrilikten ayrılmayanlar dün «Doğruyum...» diyenler değil mi? Bunları bir yerde toplayıp: «Türküm, doğruyum... dedirtmedik mi?

Hani küçüklerini koruyacak, büyüklerini sayacaktı... Küçükken böy-

(Devamı 9. Sayfada)

FİLDİŞİ KULEDEN

Cemil Meriç

KÜLTÜR EMPERYALİZMİ YAHUT PARİS'TEKİ JÖNTÜRKLERİMİZ

— VI —

Genç hikâyeciyi endişelendiren, Batı kültüründen boşalacak yeri doldurmak. Müsaadeleri ile, Voltaire'in bir nüktesini hatırlatayım: polis müdürü, Candide yazarına sorar, Hristiyanlığı yıkıyorsunuz, onun yerine ne koyacaksınız? Voltaire gülümser: sizi Dünya'nın en büyük, en habis, en sinsi canavarından kurtarışım yetmiyor mu?..

Edgü'nün bir başka merakı da şu: evet, kültürümüzün kaynaklarını bilmiyoruz, ama bu kaynaklara eğilsek ve meselâ Selçuk ve Osmanlı kültürlerini adamakıllı tanısak, bu bizi nereye götürür? Nereye götürecek? Haysiyete, ciddiyete, şahsiyete. «Bu kültürler, çağımızın sorunlarına ışık tutabilir mi?» Elbette. Yalnız, çağımızın «sorunları»ndan yani mes'elelerinden ne anlıyoruz? Bu Avrupa zâviyesinden görülen bir çağ mı? «Doğu kültürlerinin temel niteliği spekülâtif olmalarıdır». Doğu kültürleri yekpâre bir bütün mü? Spekülâtif demek, antirasyonel demek midir? Kültürler gökten zembille inmez, içtimaî ihtiyaçlara cevap getirirler. Yani belli bir meydan okuyuşun karşılığıdırlar. Bu cevaplar isâbetli ise, kültür yaşayıp gelişir, değilse ölür ve müstehaseleşir. «Bu spekülatif kültürler hemen hiçbir rasyonalist elemanı içermemekte imişler. Ne biliyorsunuz? Hristiyan hocalarınız mı söyledi? İbn Rüşd'ün adını duydunuz mu? İbn Haldun, rasyonalizmin tâ kendisi. Batı ve Doğu'yu ana kaynaklarından incelemiş, insanlığın kültür tarihine uzun bir ömür harcamış bir allâme bile bu kadar kesin konuşmak hakkına sahip değildir. Size ezberletilen bu yavan, bu âvâmî (vulgaire) klişelerden kurtulun genç dostum. Ne Doğu yekpâre bir bütündür, ne Batı. Tefekkür, hiçbir kıt'anın inhisarında değildir. Düşünmek istiyorsanız, önce Türkleşin!..

Edgü devam ediyor: «Batı uygarlığı rasyonalizmin sonucudur..» «Emperyalist Batı'nın kültürü, genel çizgileri içinde emperyalist» değildir. Sorunlarımızı ancak, «bu kültürün bize kazandıracağı yöntemlerle» çözebiliriz. Sonra hazin bir itiraf: kültürümüzden kopmuşuz, eski harfleri bilmiyoruz, osmanlıcadan habersisiz. «Hem kökleşmek istiyoruz, hem de bunu gerçekleştirecek güçten - daha doğrusu - araçtan yoksunuz». İş uzmanlara kalıyor, onlar da pek ehliyetli değil, nihâyet bir hammadde hazırlayıcısı.. Bu efendice itirafı küstah bir iddia kovalıyor: «Osmanlı devleti de emperyalist bir devletti». A iki gözüm, dilini bilmediğin, tarihini bilmene imkân olmayan bir medeniyet hakkında bu hükmü nasıl verirsin? Sonra, emperyalizmi tarif etmiyorsun.

Boratav tavzihe çalışıyor: başka bir emperyalizm bu, «sömürge imparatorluğu değil de yayılma, genişleme imparatorluğu». Maşaallah, ne vuzuh ne vuzuh!

Güzin Dino bu fazla akademik konuşmayı toparlıyor: Batı kültürüne cephe almak hatadır, hatadır çünkü, Marx'la Engels de batılı. Hâzirûn, bulutlarda dolaşmaktan vazgeçerek Ejeri'yi bir ağızdan tasdik ediyorlar. Edgü: «Açıkça söyleyelim, bugün sorunlarımızı çözümlemekte kullanacağımız yöntem, besleneceğimiz kaynak materyalist bir dünya görüşüdür..»

Boratav, bu cesur ve samimi tasdiki yumuşatmak için, hakîmâne nasihatlarına yenilerini ekliyor. Başarıya ulaşmak için şunları yapmalıymışız:

1) Batıdan korkmamak, emperyalist baskıya direnmek, fakat Batı kültürünün değerlerinden, Descartes'ından, Hegel'inden, Marx'ından çekinmemek; (kuzum Descartes'la Hegel'den çekinen kim? Neden sözü uzatıyorsunuz?);

2) Kendi kültürümüze eğilmek, bu kültür ürünlerini herkesin anlayacağ şekilde tahlil etmek (kendi kültürümüzü derken kültürlerimizden hangisini kasdediyorsunuz? Başlarken kültürü tarif buyurmuştunuz. Bu «ürün»leri tahlil etmeden önce tesbit etmek gerekmez mi? Tahlil, tefsir demektir. Tefsir ise, «enfüsî»dir);

(Devamı var)

Sebil

İNCELEME

ÎBRET AYNASINDA

M.Ertuğrul Düzdağ

ÇEHRELER

Bir Dönme Düğünü ve İttihatçılar

Zekeriya Sertel, 1910'da Selânik'te «Yeni Felsefe» dergisini çıkarırken, mektupla yazı gönderen kızlardan biri ile alâkadar olur. 1913'te Paris'e tahsil için gittiğinde, oradan bu kıza mektup yazar, fakat cevap alamaz. 1914'te İstanbul'a döndükten sonra, bu sefer kız ona haber gönderir. «Anne Hanım» dedikleri aracı kadının vâsıtalığı ile anlaşırlar ve...Gerisini Z. Sertel'den dinliyelim:

BİR DÖNME KIZI

Bizim Anne Hanım gidip kıza müjdelemiş, o da ağabeylerine açılmış, benimle evlenmeye râzı olduğunu bildirmiş.

Günün birinde telefon çaldı:

— Ben avukat Celâl Derviş, sizinle görüşmek istiyorum.

— Buyurun efendim, dedim.

— Yok sizinle çok önemli bir mes'eleyi görüşmek zorundayım. Bugün saat beşte filân yerde buluşabilir miyiz?

— Hay, hay...

Telefon kapandı. İş ilerliyordu. Celâl Derviş, genç kızın büyük ağabeyi idi. Demek işe el koymuştu.

Kararlaştırılan saatte buluştuk. Karşılıklı oturduk. Ben görücüye çıkmış bir kız durumundaydım. Celâl Derviş bir yandan beni süzüyor, bir yandan da yüzünden tebessümünü eksiltmiyerek konuşuyordu:

— Siz kız kardeşimle evlenmek istiyormuşsunuz. Bu konuda ne dereceye kadar ciddî olduğunuzu öğrenmek istiyorum.

Meğer hakkımda bilgi toplamışlar, bir defa da benimle görüşmeye ve beni yakından görmeye karar vermişler. Çünkü verecekleri karar çok önemliydi. Hattâ tarihî bir nitelik taşıyordu. Kız bir «DÖNME» âilesine mensuptu.

İstiklâl Marşı, Bayrak, hattâ vatanın da değişebileceğini söyleyen azılı komünist: Sabiha Zekeriya SERTEL

«Türkiye'de Komünist Hareketleri» adlı kitapta S. Sertel.

DÖNMELER

Dönmeler, ortaçağda İspanya'daki engizisyon zulmünden kaçarak Osmanlı İmparatorluğu'na sığınan ve Selânik'e yerleşen bir avuç yahudi idi. Bunlar Osmanlı İmparatorluğu'na döndükten sonra müslüman olmuşlardı. Dinlerini değiştirmekle beraber Müslümanlığı da tam benimsemiş sayılmazlardı.

Çevrelerinden de mukâvemet görmüşlerdi. İslâmlığın hiç bir kuralına uymazlardı. Namaz kılmaz, oruç tutmaz, İslâmlarla ve Türklerle kaynaşmazlardı. Bir kast hâlinde yaşarlardı. Zekî, çalışkan, becerikli ve sevimli insanlardı. Fakat kendi kabukları içinde yaşar, Türk topluluğuna girmez, Türklerle kız alıp vermez, kendi dar varlıklarını öylece sürdürüp giderlerdi.

Daha çok ticâretle uğraşırlardı. Bu sebeple Avrupa ile sıkı ilişkileri vardı. Bu durum, onların yaşayışları üzerinde de etkisini gösteriyordu. Kazançları iyi, yaşama düzeyleri diğer topluluklarınkinden yüksekti. Selânik'ten İstanbul'a göç ettikten sonra da çoğunlukla Nişantaşı ve Şişli semtlerine yerleşmiş, yine kendi topluluk hayatlarını kurmuşlardı.

Çocuklarını da Türk okullarına vermemiş olmak için «FEYZİYE LİSESİ» ve «ŞİŞLİ TERAKKİ LİSESİ» adında iki okul açmışlardı. Çocuklarını resmî okullara gönderemez, bu okullarda okuturlardı.

İşte benim evlenmek istediğim kız, bu topluluğa mensuptu. Âilesi râzı olursa, ilk kez bir Dönme kızı bir Türkle evlenecekti.

İTTİHATÇILARIN ALÂKASI

Celâl Derviş, İstanbul'da hukuk öğrenimi yapmış, ufku genişlemiş, bu eski geleneklerin gereksizliğini anlamış bir adamdı. Zaten İstanbul'a göçtükten sonra da «Dönme» topluluğunda sarsıntılar başlamıştı. Kast, birliğini az çok yitirmişti. Şimdi Türklerle karışmaya karar vermeleri, kastın kabuğunu kıracak ve bu toplumun birliğini tamâmiyle bozacaktı.

Görüşmemizden bir hafta sonra, Celâl Derviş, beni evine yemeğe dâvet etti. İlerde ömrüm boyu hayat arkadaşım olacak kızla ilk defa o gün tanıştım...

Benim bir «Dönme» kızı ile evlenmek üzere bulunduğumu» İTTİHAT VE TERAKKİ» genel merkez komitesine duyurmuşlar. Bir gün bu komitenin ünlü üyesi sayılan Doktor Nâzım beni çağırdı. Tebrik etti. Yaptığım işin önemini bilip bilmediğimi sordu.

— Sen belki farkında değilsin, dedi. Fakat yüz yıllardan beri bir birine yan bakan iki toplumun birleşip kaynaşmasına yol açıyorsun. Dönmelik kastına ölüm yumruğu indiriyorsun. Biz bu olayı gereği gibi değerlendirmeli ve Türklerle «Dönme» lerin birleşmesini bu vesile ile kutlamalıyız. Bunu millî ve tarihî bir olay gibi değerlendirmek gerek.

Şaşırdım.

— Yani ne yapalım, efendim, dedim.

— Yani, nikâhınızı biz kıyacağız. İşi gazetelere duyuracağız. Bu nikâhı bir âile olayından çıkarıp millî olay hâline getireceğiz.

TALÂT PAŞA NİKÂHTA

Nikâhımız, Şehzâdebaşında Suphi Paşa konağında yapıldı (...). Bizim nikâhımızda kız tarafın vekili zamanın başbakanı ve «İttihat ve Terakki»nin en nüfuzlu adamı Talât Paşa idi. Benim vekilliğimi de -sonradan Atatürk'ün dışişleri bakanlığını yapan- Tevfik Rüştü Aras üzerine almıştı. «İttihat ve Terakki»nin belli başlı kodamanları da nikâhta hazır bulunuyordu. Kız harem dâiresinde, ben erkeklerin yanındaydım.

Talât Paşa gülerek ve şakalaşarak:

— Biz kızımızı bedava vermeyiz, bin lira isteriz, dedi.

... Bütün nikâh masraflarını İttihatçılar görmüşlerdi. (Bu bin lira için) bol keseden «Veririm» dedim. (...) Ertesi gün bütün gazeteler bu haberi önemle verdiler. O günden sonra da bizim evlenmemiz «Dönme» toplumu arasında bir örnek oldu. Arkamızdan kız erkek Türklerle evlenenler çoğaldı. Ve böylece dönmelik kastı yıkılıp tarihe karıştı.

Sertel'ler 1921 de Newyork'ta.

★

Yukarıdaki satırlar M. Zekeriya Sertel'in «Hatırladıklarım» adıyla 1968'de yayınlanan hâtıralarının 58-62. sayfalarından alınmıştır. (İstanbul, Yaylacık matbaası 308 sayfa.)

Biz de bâzı açıklamalar yapmaya çalışalım:

1. Zekeriya Sertel'in evlendiği «dönme kızı» nın adı Sabiha'dır. «Sabiha Zekeriya Sertel» diye tanınır. Mütâreke ve Cumhuriyet devirlerinde kocası ile beraber, ayrıca incelenmesi gereken faaliyetleri vardır. 1945'te halk tarafından tahrip edilen komünist «Tan» gazetesini kurmuşlar, nihayet 1952'de Türkiye'den kaçmışlardı. Kadın 1968'de Bâkû'da ölmüştür. Orada yazdığı hâtıraları 1969'da İstanbul'da yayınlandı. (Roman Gibi. Ant yayınları, 420 sayfa).

2. Zekeriya Sertel'in «Dönmelik kastının bu evlenme ile yıkıldığına» ve «Dönmeliğin çıkışına» dâir yazdıkları yanlıştır. Esâsen kendisi bir «dönme kızını» almış değildir. Dönmeler onu almışlardır. Dininden uzaklaşmış, yüksek tahsilli, asrileşmiş, eli kalem tutan bir Türk genci dönmeler için fevkalâde bir av idi.

3. Kızın ağabeyi avukat Celâl Derviş ise, 1916'da İstanbul'da kurulan «Necat Mahfili» ne kayıtlı faal bir masondur. Bu mahfilin sözcüsüdür. «Himaye-i Etfâl Cemiyeti / Çocuk Esirgeme Kurumu»nun bu mahfil tarafından kurulduğunu kayd etmekle yetinelim.

4. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin Yahudi tesiri altında olduğu ve ileri gelenlerinin mason bulundukları hatırlanırsa, bu düğüne gösterilen alâkanın Türk-Dönme birleşmesi arzusundan olmadığı meydana çıkar. Böyle bir arzu olsa da herhalde, bizim düşündüğümüz «Türklük»ün menfaatine değildir.

5. Talât Paşa, daha Meşrûtiyetten çok önce Selânik'te «Veritas» locasında mason olmuş ve 1909'da İstanbul'da kurulan «Şurâ-yı Âliy-i Osmânî/Türkiye Yüksek Şûrâsı «mason teşkilâtının ilk «Üstâd-ı A'zam»lığına seçilmişti. Selânik'te henüz bir posta memuru olan Talât Paşayı locaya alan, o mahfilin üstâdı ve kendisinin hâmisi Emanuel Karasso idi. Bu Yahudi, 1909 Meclis-i Mebusanı'na, Selânik mebusu olarak gelmiş, yetiştirdiği İttihatçı zâbit ve mebusları idâreye devam etmiştir. Talât Paşa 4 Şubat 1917-8 Ekim 1918 tarihleri arasında sadrâzamlık makamını işgal etmişti.

BİLDERBERG GROUP'un İçyüzü

Yesevîzâde

— 5 —

Bilderberg Group üzerindeki yahudi hâkimiyetini daha bâriz şekilde teşhir etmek için, son birkaç senedir yapılan diğer tolantılara da göz atalım:

Mayıs 1973 toplantısı İsveç'te yapıldı. İştirakçilere ev-sâhibliği yapan, toplantının tertibcisi, İsveç'i avucunda tutan adam yani yâhûdi yüksek-mâliyeci Marcus Wallenberg idi.

19-22 Nisan 1974 günlerinin toplantısı, Fransa'nın Megéve şehri yakınların bir şatoda aktedildi. Ev-sâhipleri ise Elie de Rothschiled ile Edmond de Rothschiled (Avrupa'nın taçsız kralı) idiler. Toplantıya çeşitli memleketlerden yüzyirmi kodaman iştirak etti. Müzâkere edilen mes'eleler arasında, «Atlantik âlemi için perspektifler» de vardı. Toplantıya Fransa'dan katılan bâzı şahıslar:

Simon NORA (1921-) Mâliye müfettişi «énarque», 1953 de yahudi refikalı «Socialisant» Edgar FAURE Kabilesinin Âzas, 1954'de sosyalist yahudi MENDES-FRANCE'ın müşâviri, sonra Mâliye Vekâleti'nde Umum Müdür Muâvini, CECA'NIN İktisad ve Enerji Dâiresi Umum Müdürü, 1966'da ismini taşıyan meşhur «Rapport»'un hazırlayıcısı, 1967'de renkli televizyon için vekâletler arası murahhas, 1969'da Başvekil.

CHABAN - DELMAS (Siyonist Lobisi'nin adamı)'ın İktisâdi Müşâviri (burada hükümet siyâsetine müessirce te'sir ederek Sosyalizme yaklaşmasına sebep olur.) 1971'de (hükümetten çekilerek) Fransa matbûâtının bir çeyr ğini elinde tutan, kitap ve gazete nâşiri ve müvezzii (Metro ve Gar kitabevleri inhisarındadır) meşhur Hachette Tröstü (sahibi, uzun zamandan beri bir yahudi işbirlikçisi)'nin Umum Müdürü, yeniden doğması muhtemel faşizmle mücâdele etmek ve sosyalizan fikirlerin yenilenmesini sağlamak için kendi fikri üzerine kurulan Club Jean Moulin'in Âzası, Fransa yahûdiliğinin önde gelen şahsiyetlerinden.

André FONTAİNE: Yahudi nüfuzlu sosyal demokrat «Le monde»un Tahrirât Müdürü, Fransa'nın en itibarlı gazetecilerinden.

Albin CHALANDON (1920-) : Bankacı, sosyal demokrat, yahudi Léon BLUM Kabinesinin Âzası 1964 de Banque Commerciale de Paris'nin Reisi, 1967'de Meb'us, sonra birkaç defa vekli, yakın iş arkadaşı yahudi Gabriel ARANDA, 1972'de skandala sebep olan yahudi Prensesi Salomé MURAT ile evli.

Edgar FAURE (1908-) : Avukat, üniversitede Dersiâm, sosyalist yahudi Pierre MENDES - FRANCE'ın tilmizi, İkinci Cihan Harbi sırasında Fransa'nın yahudici Mukâvemet hareketinde vazifeli, 1945'de yahudi menfaatlarını müdâfaa ve «nev-i beşerin düşmanları» nın tecziyesi için vazifeli olarak beynelakvam Nuremberg Mahkemesi'nde müddeiumumi muâvini, mason-yahudi güdümlü radikal frkasının yardımıyla 1946 da Meb'us, 1959 da Senatör, 4. Cumhuriyet zamanında yedi def'a vekil, iki def'a Başvekil, 1954-55 de Mendes FRANCE Kabinesinin Hâriciye Vekili olarak Hind-i Çini ve Tunus'un terki müzâkerelerini yürüttü, sonra Fas'ın müstemlekelikten çıkarılmasını temin etti. Mayıs 1968 yahudi-komünist Talebe İsyânı'ndan sonra öyle bir üniversite ıslahatı hazırladı («La loi E. Faure») ki; üniversitesi kat'î olarak komünist diktası altına düştü. Yeni bir İçtimâi Mukâvele için Komitenin müessis ve reisi, 1972'de MESSMER Kabinesi'nin İçtimâî İşler (Süper) vekâletine getirildi. «La Nef» Mecmuasının müessise ve müdiresi ve açıkça sosyalist yahudi Mlle Lucie MEĞER'in 1933'den beri zevcidir. (Balaylarını SSCB'nde geçirmişlerdir.) Hâlen Fransa Büyük Millet Meclisi'nin reisidir.

Maurice HERZOG (1919-) Çeşitli şirketlerin idâre hey'eti âzası, sosyal-demokrat Mendes FRANCE Hükûmeti'nde (1954-55) Vekiller Hey'eti Riyâseti nezdinde Devlet Vekili, Gençlik ve Spor işleriyle vazifeli Yüksek Komiser, sonra Devlet Vekili (1958-66), 1962'de «gaulliste» meb'us, yahudi kavminin sivrilmiş şahsiyetlerinden Hervé ALPHAND: Fransa Sefiri, sayılı yahudilerden... V.S.

En son toplant ise (Bu senenin, yani 1976'nın toplantısı, Prens Bernhard'ın adının Lockheed tayyâre şirketi rüşvet hâdisesine karışması sebebiyle iptal edilmiştir.) 1975 senesinde Türkiye'de yapıldı. Bu, Bilderberg'in Türkiye'deki ikinci toplantısı idi. İlk toplantı, 1956'da İstanbul'da yapılmıştı.

Şâyân-ı hayret husus, hiçbir neşir vasıtasının Bilderberg'in hakiki mâhiyeti hakkında en küçük bir bilgi vermeyişidir. Hattâ millici matbûât (çık) dahi, bu toplantıları, en nihâyet -hiç bir delil göstermeden- masonik hüviyet atfederek kıymetlendirmiş, katılanların hep mason oldukları hükmüne varmıştır. (Neye istinâden?...) Öz memleketimizde istikbâlimizi bu kadar yakından alâkadar eden mes'elelerde dahi bunca gaflet içinde olunması, doğrusu insanı endişeye sevk ediyor!

3. TÜRKİYE'DE BİLDERBERG

Türkiye'deki Bilderberg toplantısı, Çeşme (İzmir)'de Altın Yunus Oteli'nde yapıldı. Bu otel, İzmir'de münteşir «Ekspres» gazetesi'nin sâhibine âiddir. Toplantıda ev-sâhibliğini ve tertibleyiciliği, İzmir'in en zengin sermâyedârlarından Selâhaddin BÂYEZİD Bey yapmışdır. Toplantı, 25 Nisan günü başlayıp 27 Nisan'da sona erdi. LUNS Bey'in ifâdesine göre, yüzden fazla şahsiyet toplantıya icâbet etmişdir. («Ekspres», 28/4/1975, s. 3.)

İzmir'in mahalli gazetesi «Yeni Asır», Bilderberglilerin gelişini şu şekilde veriyordu:

● «İzmir, İzmir olalı, bu kadar çok ünlü kişiyi bir arada görmedi. Çiğli Havaalanı'na birbiri ardı-sıra inen uçaklardan, **Dünyâ'yı yöneten adamlar** çıktı. Dünyâ politikasında söz sâhibi ünlü siyâset adamları, tek kelimeleriyle bir ülkenin ekonomisini allak-bullak edebilecek kadar varlıklı bankerler, sanâyiciler, ünleri Dünyâ çapında san'atçılar, milyonlarca işçinin üye olduğu sendikaların başkanları, ülkelerini ekonomik yönden başdöndürücü bir hızla yükselten büyük mâliyeciler... Kısacası, geçtiğimiz yıl kendi alanlarında sivrilen ve Dünyâ çapında ün sağlıyan yüzyirmi 'meşhûr adam' İzmir'de buluşdu.» («Yeni Asır», 25/4/1975, s. 1.) (Devamı var)

11. SAYI ÇIKTI
ÇATI

TUĞRA

MUSTAFA YAZGAN

FIRTINA

Bu küfür nefesi karşısında, ruhsuz madde dayanamaz. İnsanlığın varlığına kastetmiş olan «*Şeytan*» estirdiği küfür fırtınası ile insanlığın cılız maddesini târ-ü mâr edeceğini anlamıştır. Bu cılız maddenin tutunduğu ruh dallarını kırmak için azap nefesini, fesat rüzgârını estirdikçe estiriyor. Fırtınalarda, yerlere yatan ağaç dallarına takılmış yünler gibi titreyen şu insanlığın hâline bakın.

Dünyada esen bu küfür fırtınasının bir benzeri, belki de daha büyük çapta Müslüman-Türkiye'de esmektedir. Gıdasız kalan bedenimiz gibi ölüme sürüklenen gıdasız ruhumuzun son hayat irtibatı olan «*Millî lisanımız*» üstünde «*Şeytan*» lar bağdaş kurmaktadır.

Her türlü sathî, hissî, fevrî ve gayrimillî «*Milliyetçilik*» anlayışının dışında olmanın bahşettiği imtiyaz ile belirtelim ki, biz Allahın yaratış kudretine bir âyine olan «*Irk*» gerçeğini asla reddetmeden, «*Irk*» ların hepsine şâmil bir nizamın, tek «Irk» a üstünlük hakkı tanımayan üstün mantığına tâbi olarak, «Takvâ=Allah korkusu ile yasaklardan kaçmak» libâsına bürülü gerçek ve derin müslümanlar gibi düşünerek, «*Millî lisanımız*» ın Kur'an ruhu ve lisanı ile zenginleşmiş kelimelerine, cümle yapılarına, ses ve söz mimârisine sahip çıkmak ve bu «*İslâmî Kültür*» lügatını gelecek nesillere yarasız beresiz emanet etmek mecburiyetindeyiz.

Bugün milletçe zâhiri bir «*Müslümanlık*» ruhu içinde var isek, dünya milletleri arasında şöyle böyle de olsa şerefli bir mâzinin ışıklı medeniyetinden elde kalan izlerle hatırlanıyor ve hürmet'e muhatap oluyorsak, bunun mübalâğasız tek istinadgâhı hâlâ dilimizde, küskün ruhumuzun mânâ zenginliklerini aksettiren «*Millî lisanımız*» ın yaşayan kelimeleridir. Şu hususu ehemmiyetle belirtelim ki; harblerin maddeten cılız bıraktığı bünyemizde, binlerce harbin yapamadığı «*Mâneviyat ve kültür katliâmı*» ile gıdasız kalan ruhumuz, hakikaten yepyeni bir diriliş özlüyorsa, bunun yolu «*Lisan Mücâhedesi*» nden başlıyacaktır. Evet... «*Mücâhede*» diyorum. Zira, ehl-i küfür İslâm'ı herşeye rağmen hâlâ azimle ruhunda yaşatan bu milletin lisanını elinden almak, lisanını bozmak isterken, bu lisanın ses, kelime, cümle lifleri arasında dipdiri yaşayan «*İslâm Ruhu*» nu katletmek istemektedirler. Buna müsaade etmemek ve Allah'ın sonsuz medeniyet kültürü olan «*İslâm*» ı daha yükseklere bir sancak gibi çekmek isteyenler için, bu bir mücâhededir. Batı'nın, batı'cının, bâtıl'ına aldanarak cebimizdeki altını Yahudi'nin sarı tenekesi ile değiştirmeyelim.

«*Şeytan*» bir fırtına estiriyor. Kahreden, yıkan, parçalayan bir fırtına. Rûhumuzu, onun ifade vasıtası olan lisanı bozmakla, uydurukça kelimeler kullanmakla, cümle yapımızı alt-üst etmekle bozar ve elden kaçırırsak, bu fırtına mânâsız maddemizi, tahmin edemeyeceğiniz kadar yıkacaktır.

Ateşin vasfı, yakmak, suyun vasfı, söndürmek, küfrün vasfı yıkmak, «*Müslüman*» ın vasfı ise yıkılmayacak kadar sağlam yapmaktır.

Hergün binlerce «*piç*» kelimeyi milletin beynine kusan ehl-i küfür, aslının icâbını yapıyor. Bizim sözümüz, gâfil bizimkileredir. Küfür, mânâdan mahrum ifadelerini, karga sesine benzeyen, leylek takırtılı «*Kakafoni*» lere yüklemişse, bir gâye için bunu yapmaktadır. Biz, eğer münâfık değilsek, eğer gerçek bir «*Müslüman*» gibi davranacaksak, küfrün hiçbir ses, şekil, hareket ve edâsına hayat hakkı tanımayacağız. Kanaatımca, hakikî «*Milliyetçilik*» de budur!.

SULTAN VAHİDEDDİN'in damadı
son sadrıazam M. TEVFİK PAŞA'nın oğlu
İSMAİL HAKKI OKDAY'ın
yakın tarihimize ışık
tutan hatıraları
Fiatı 30 Lira
YANYA'dan ANKARA'ya
Sebil Yayınevi P. K. 808 İstanbul

Sebil

AKTÜALİTE

TEMELLİLER KOMÜNİST Mİ?

Bursa milletvekili emekli generali Ali Elverdi, Konya'da bir konferans vermiş ve «CHP li seçmenlerin komünist olmadığını, fakat yanlış yolda bulunduklarını ve komünistlere oy verdiklerini» söylemiştir.

Temelli senatörler hakkında da konuşan Elverdi, bunlar için de:

«Birkaç tanesi müstesna eski Millî Birlik Komitesi üyeleri de kıpkızıl komünist olmuşlardır.»

Demiştir.

Sayın Ali Elverdi'den «kıpkızıl komünist» olmayan Temellilerin adlarını açıklamasını rica ederiz.

KÖKÜ DIŞARDA

CHP önce İskandinav sosyalistleri ile temas etti, «Sosyalist Enternasyonel»a girmeye çalıştı. Arkasından Alman Sosyalist Partisi başkanını çağırdı. O da geldi. Görüştüler konuştular.

CHP İzmir milletvekilinin Moskova'da bir gençlik toplantısına katıldığı da mâlum idi. Mâlum olmayanlar da var mı bilmeyiz...

Şimdi ne olacak? CHP'nin kökü mü dışarıya çıkıyor, dalı mı? Veya dışardan birileri CHP'nin köküne köküne mi yürüyor.

CHP şimdilik dallarını dışarıya uzatmış gibi... Ama mâlumdur ki «Daldan köke yol vardır.»

YAHUDİ DOLABI

Arthur Koestler adında Macar Yahudisi bir gazeteci «Onüçüncü Aşiret» adında bir kitap çıkarmış.

İddiası şu:

«Avrupa'daki Musevilerin aslı Türktür Volga boylarına ve Kafkas ile Kırım arasına yerleşen Hazer Türkleri, Museviliği kabul etmişler; sonra da Cengiz'in önünden kaçıp Avrupa'ya dağılmışlar...» imiş.

Halbuki bu iddia yeni de değilmiş. 1934 yılı Ocak ayında, Kocaeli milletvekili ve Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti (Şimdiki Türk Tarih Kurumu) azasından Bay Reşit Saffet, bir konferansında bu iddiayı öne sürmüş imiş...

Bir Yahudi dolabı daha dönmeye başladı gibi. Yakında İsrail ile «hısım» çıkarsak şaşmayalım.

PUTLAR

Fransızların B.B. diye meşhur olan filim aktrisi, sinemayı bırakacağını açıklayınca, «hayranları» nın hücumuna uğradı. Mantosunu parçaladılar, saçlarını yoldular...

Parisli polisler: «Şimdiye kadar çok olay bastırdık... Fakat B.B. nin sinemayı bırakmasını protesto edenler gibi çıldırmış bir insan topluluğuna rastlamadık...» demişler.

B.B. vücudunu teşhir ederek ve seks denen vahşi hisleri tahrik ederek meşhur olmuştu. Mazbut insanların nazarında, bütün benzerleri gibi, sefil bir hayat yaşadı. Şimdi yaşlandı, yoruldu. Çekilmek istiyor.

Fakat çekilmek, dinlenmek, belki vaz geçmek, pişman olmak, onun elinde mi?

Yirminci asrın iki «put»u onu bırakmıyor. Biri «Seks putu» öteki «Halk putu...» Milyonlarca benzeri gibi bu kadın da, önce «Şöhret putu» nun sonra da bu putların önünde kurban edilen bir zavallıdır. Sonunun yine pek çoğu gibi «alkolizm» ve «tımarhane» olacağını söylemek, kehânet değil.

Bu «son» da, «Kadınlara sonsuz özgürlük putu» nun tabii ihsânıdır.

İSKOÇ BANDOSU

Ortaköy Burak Reis ilkokulu müzik öğretmeninin «Hazırladığı muhteşem bir İskoç bandosu» ndan bahseden dâvetini okuyunca üzüldüktü. Neyse ki okul müdürü Hasan Uzman, bir yanlışlık olduğunu ve «bandonun İskoç kıyafeti ve bandosu ile hiç bir alâkası» olmadığını açıkladı.

Bu memleketin aydınları o kadar başıboş, o kadar şaşkındır ki, değil İskoç, bir «Yunan bandosu» bile hazırlayıp iftiharla ilân edecek olanı da yok değildir.

Bu meselede hassasiyet gösterenlere teşekkür borçluyuz.

SABIKALI

«... CHP neden böylesine pısırık? Parlamentoda etkinliğini gösteremiyor, dışardaki olaylara göz yumuyor, yoksa bizim bildiğimiz CHP sokağa azıcık çıksa, bu vurup kaçan sokak, yurt, üniversite eşkiyalarına duman attırır, ama...»

Fikret Otyam (Cumhuriyet)

HAZRET-İ İSA

«İsveçli film yapımcısı Joern Donner, kilisenin muhalefetine rağmen, İsa'nın seks hayatı hakkındaki filmi yapmakta kararlı olduğunu söylemiştir...»

Yukarıdaki satırlar, bir haberin başıdır. Devamında Hazret-i İsa efendimiz hazretlerine dair çirkin sözler vardır.

Hristiyanlar, ümmeti oldukları nı iddia ettikleri o yüce zâta lâyık olmadıklarını, bu Joern denilen ahlâksız gibilerini hâlâ yaşatmakla gösteriyorlar.

Bizde bu haberi veren de güya tarafsızlık pozunda gayri islâm bir gazetedir. Yahudiliğe olan bağlılığı sebebiyle, müslümanların, bu gibi çirkin şeylerin haberinden bile iğrendiklerini bilmez.

Belki de «yol olsun» diye çalışmakta, cami duvarına doğru yanaşmaktadır... Onu orada beklediğimizi «destiyi kırmadan» haber verelim!

İSLÂMÎ İLİMLER AKADEMİLERİ

Yüksek İslâm Enstitülerini Akademi hâline getirmeye dair, Millî Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanan kanun tasarısı TBMM'ne sunuldu.

Tasarının gerekçesinde: «Dini toplumdan ve toplumu dinden ayrı düşünmek imkânsız hâle gelmiştir» denilmektedir.

İslâmî İlimler Akademilerinin vazifeleri tasarıda şöyle hülâsa edilmektedir:

«— İmam Hatip Liselerine meslek ve ahlâk dersleri, diğer orta öğretim kurumlarına din bilgisi ve ahlâk öğretmenleri yetiştirmek,

«— Öğretim üyeleri yetiştirmek,

«— Diyanet İşleri Başkanlığı merkez ve taşra teşkilâtında çalışacak elemanlar yetiştirmek,

«— İslâmi ilimleri ve sanatları öğretip tanıtacak uzmanlar yetiştirmek...»

İslâmî İlimler Akademilerine İmam Hatip Lisesi mezunları veya Millî Eğitim Bakanlığınca bu okullara muadeleti tanınan diğer okulların mezunları öğrenci olarak alınacak, akademilerin öğretim süreleri, diplomalar ve sağlayacağı haklar düzenlenecek yönetmeliklerle belirlenecek.

KUNDAK

Yeni doğan çocukları ilk aylarında kundaklamak bizim âdetimizdir. Son yıllara kadar milletimizin içinden çıkan «cihan pehlivanları» hep bu kundağın içinde büyümüşlerdi. Hâlen de çocuklarımızı zevkle ve sevinçle kundaklıyor, bu âdetimizi yüzlerce yıllık tecrübemizden sonra hiç de zararlı bulmuyoruz.

Okumuşlar, içlerinden çıktıkları milleti tanımalı, denk gele konuşmamalıdırlar. Biz kundak âdetini - zararlı olduğu isbat edilirse - bin yıllık da olsa elbette terk edebiliriz.

Ege Üniversitesinden bir doktor: «Bebeklere yapılan kundağın kalça çıkıklarını teşhise mani olduğunu ve hatta bu çeşit hastalıklara sebep olabileceğini» söylemiş. Gazeteler de yazdılar.

Bu doktorun çocuğu var mı, bilmeyiz. Ama - Allah'ın izniyle - sapasağlam ve kundakla birkaç çocuk yetiştirmiş olarak biz de deriz ki:

«Kundak, kalça çıkığının teşhisine değil çıkığın kendisine mâni olur.» Bu bir.

Üstelik, mâdem ki doktor bey «olabileceğini» diyor. Biz de «kundağın bu çıkıkları hatta tedâvi edebileceğini» söyleriz. Bu da iki.

ZARARLAR

İstanbul'da 80 bin üniversite talebesi vardır. Mekteplerin bir gün kapanması 80 bin günlük «millet hayatı»nı alıp götürür.

Üniversitelerin günlük masrafları da çok yüksektir. Aşağıdaki rakamlar bir günlük kapanmanın neye mâl olduğu hakkında bir fikir verebilir:

İstanbul Üniversitesi'nin bir günlük zararı 209 bin liradır. Teknik Üniversite'nin 863 bin, İktisâdi ve Ticari İlimler Akademilerinin 88 bin, Devlet Mimarlık Akademilerinin ise 169 bin liradır.

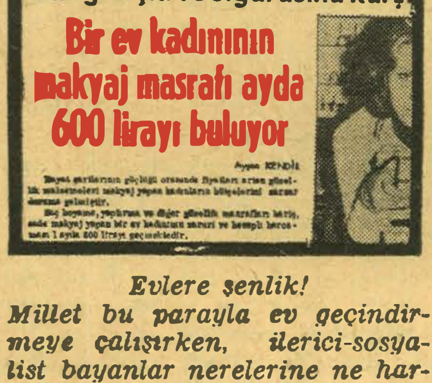

Erkeğin içki ve sigarasına karşı

Bir ev kadınının makyaj masrafı ayda 600 lirayı buluyor

Evlere şenlik!

Millet bu parayla ev geçindirmeye çalışırken, ilerici-sosyalist bayanlar nerelerine ne harcıyormuş.

◆

YOLDAŞLAR AMERİKA'DA

Newyork'ta toplanan Deniz Hukuku Konferansı, Komünist yoldaş ve yandaşların zarif esprileri ve birbirlerine karşı lâtif iltifatları ile devam etmektedir.

Son olarak, «Okyanusların barışçı amaçlarla kullanılması» nın görüşüldüğü toplantıda Çin delegesi Lai Ya-Li, Sovyetler'in «barışçıl» emellerini dile getirerek şöyle demiştir:

«Sovyetler Birliği, deniz hâkimiyeti kurmaya çalışan, çılgınca hırslı bir sosyal -emperyalisttir. Deniz kuvvetlerini gözü dönmüş bir şekilde genişletmekte, yayılma emelleri beslemektedir. Okyanusların her tarafına balıkçı filoları göndererek, başka halkların balık kaynaklarını yağma etmekte, aynı anda casusluk yapmaktadır...»

Sovyet heyeti başkanı yoldaş Semyon Kozirev ise, bu kadar iltifatı henüz hak edemediklerini itiraf ederek, konuşmakta olan Çinli yoldaşına sâkin olmasını tevazu ile söylemiş, fakat dinletememiştir.

Çinli yoldaştan sonra söz alan Bulgar ve Kübalı yoldaşlar da Sovyetlerin bu iltifatlara müstahak olmadığını beyan etmişlerse de dinletememişlerdir.

Hızını alamayan Çinli yoldaş tekrar söz isteyince, övülmekten utanan Sovyetler delegesi yoldaş, yandaşlarıyla beraber toplantıyı terk etmiştir.

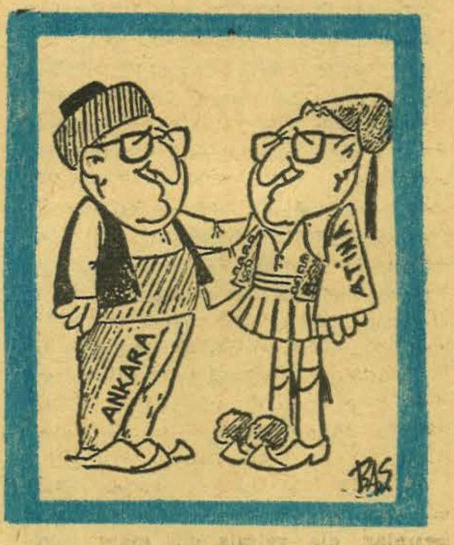

Türk - Yunan görüşmelerini ifade eden bir Alman karikatürü. İki tarafı da Kissinger temsil etmektedir... Elli yıldır «Biz batılıyız» diye haykıran «Ankara» nın, Osmanlı kıyafeti ile çizilmesi, ne tecelli!

◆

KENNEDY

Genç yaşta öldürülen ABD başkanı Kennedy'ye sosyetiklerimiz ve aydınlarımız pek yakın ilgi duymuşlar, acımışlardı. O hayhuy arasında, İstanbul'un Sarayburnu'ndan başlayıp uzanan sahilyoluna da «Kennedy Caddesi» adı verilmişti.

Derken köprülerin altından çok sular geçti. Bu ölü Kennedy'nin, sonra onun kadar meşhur karısının kirli çamaşırları ve maceraları ortaya döküldü.

Yetmedi, müteveffanın kardeşlerinden birisi, adı Edward olanı, senatör oldu. Ve...

Ve bu efendi ABD Senatosunda, Yunanlıların sözcüsü, bir numaralı Türk düşmanı kesildi.

İşte o caddenin levhası -ki surların üzerine çakılmıştır- kıyamete kadar öyle durmalı, durmalı, durmalıdır.

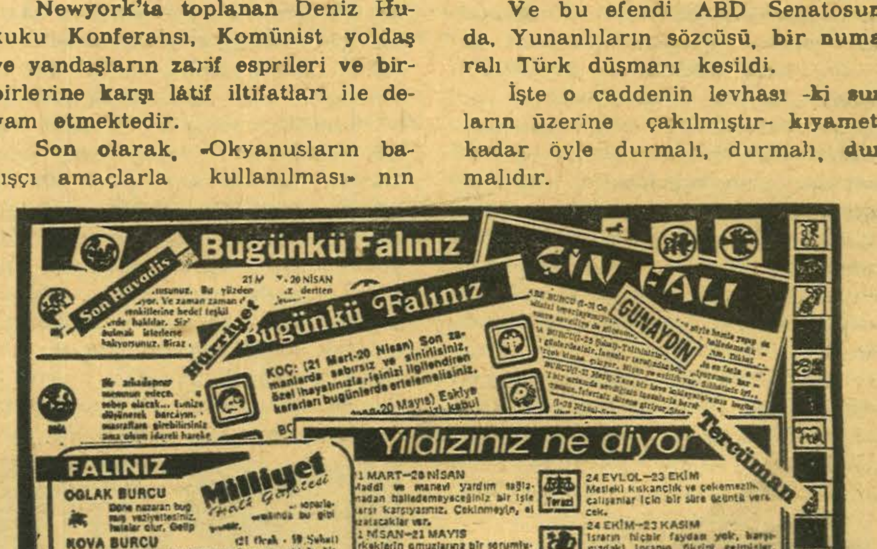
Bugünkü Falınız
Son Havadis
Hürriyet
Bugünkü Falınız
ÇİN FALI
GÜNAYDIN
Yıldızınız ne diyor
Tercüman
FALINIZ
Milliyet
OGLAK BURCU
KOVA BURCU

Devr-i Cehâlet manzaraları! Bunlar kandırmaya, zavallı halk da kanmaya doyamadı... Fallar, piyangolar, Totolar... sanki İslâm öncesinde yaşıyoruz!

Diyor ki.. Bazı bakkallar şimdilik de olsa, Adalet Partisi'ne oy verirler. Halbuki gençlik, AP' ye asla oy vermeyecek. Bu sebeple isterlerse ölsünler, isterlerse sınıfta kalsınlar.

Felsefesindeki yanlışlığın ise farkında değil.

Türkiye'de bakkallarında çocukları var okula giden. Bakkallar da Demirel felsefesi ile ülke yönetilmeyeceğini görüyorlar. Ve tüm bakkallar, sigara kâr haddinin üç kuruş arttırılması ile satın alınamayacak kadar Türkiye'yi seviyorlar.

Hepimiz kendimizce, felsefe yapıyoruz. Yanlış da olsa böyle...

Bu da züğürt felsefesi!

—oOo—

HİLÂFETİ TENKİT ETMEK

TRT idarecileri, Ankara Hukuk Fakültesi doçentlerinden birine müracaat ederek 23 Nisan için «Millî eğemenlik kavramı üzerinde» bir konuşma hazırlamasını istemişler. Hazırlamış vermiş. Fakat TRT mesulleri, konuşmayı «TRT yayın ilkelerine uygun» bulmamışlar ve bunu doçente de bildirmişler.

Buraya kadar bir fevkalâdelik yok. Doçentten bu konuşmayı isteyen de, yayına koymayan da TRT... Konuşmayı ısmarlayan ile reddeden aynı makam ise, samimi olduğundan şüphe edilemez. «TRT ilkelerine» bile sığamayan doçente şaşılır. Yok, ısmarlayanla reddeden ayrı yerler ise, ısmarlayanın bir cin (veya Cem) fikirli olduğu anlaşılır ki, ilkelere sığışamıyacağını bildiği halde - yeni idareciler reddetsin de güç duruma düşsün diye - bile bile mahut doçent yandaşına konuşmayı ısmarlamış, o da ver yansın etmiştir...

Dedik ya buraya kadar şaşacak bir şey yok... Bu oyunlar eski oyunlar, ola gelmiş ola gider... veya gitmez.

Ama cin fikirli TRT ci veya sayın doçentimiz bu konuşmayı Yargıtay, Sayıştay veya Danıştay kararı ile yayınlatamaz mı?

Belki, gelecek 23 Nisan'a kısmet olursa... Fakat İpekçizâdelerin «Milliyet»i nereden de duymuş bilinmez, hemen haberi - birinci sayfada - verir:

Başlık: «Hilâfeti eleştiren konuşmanın TRT de yayını durduruldu»

Haberin içinden: «... Doç. Zabunoğlu'nun yasaklanan konuşmasında, hilâfet hakkında eleştirilerin yer aldığı öğrenilmiştir.»

«... konuşmada, milli egemenliğin dinsel ve monarşik yapılı iktidardan, millet egemenliği kavramına geçildiği anlatılırken, (Milli egemenlik bugün de, dinsel ve monarşik görünümlü, şeriat heveslisi iktidarın dar oluşumlarına dayalı iktidar girişimlerinin kesinlikle yasaklanması anlamına gelir) denilmektedir.»

Haberde parantez içindeki siyah harflerle dizilmiş satırlar «konuşma»dan alınmış. Buna göre, konuşmanın «Türkçe olmadığı için» reddedildiğini tahmin etmek, en akla yakın olanıdır.

Ama Milliyet: «İşte TRT ye yeni gelen kadro o kadar gerici filâncıdır ki, sırf hilâfeti tenkit ettiği için bir konuşmayı yayından kaldırmıştır» demek ister.

Yâni: «Ey ilerici güçler, şunlar bunlar, uyanın! Vurun, kırın, devirin! TRT yi onlardan alın, Cemciğimize verin...»

Bu seviyesizliği yutacak «ilerici güç» kaldı mı hâlâ acaba?

İKİ VAK'A VE ALDIRMAZLIK

Geçen onbeş gün içinde iki vak'aya kızlarımız karıştı. Birinde onbeş yaşında bir kız otuzdan fazla bıçak darbesi ile öldürüldü.

Diğerinde ise birkaç kızımız İzmir'de bir komünist yeraltı teşkilâtının silâhlı mensupları olarak yakalandılar:

Öldürülen kızın yaşayış tarzına ve aile hayatına dair gazeteler pek çok şeyler yazdılar. Bu hususta dikkatimizi çeken noktalar hakkında ayrıca yazacağız.

İkinci vak'ada ise kızlar silâhlı idiler. Polislere ateş açtılar. Bunlardan biri komünist hücrenin başkanı olduğunu söyledi. Davası için anasının evinde beş erkek arkadaşı ile kaldığı anlaşıldı.

Kısaca temas ettiğimiz bu vak'alar, sâdece polislik hâdiseler midir?

Lise birinci sınıfta okuyan bir kızın öldürülmesine kadar varan olaylar ve ötekileri elde silâh erkeklerle yatıp kaldıran gelişmeler nelerdir?

Millî Eğitim, Diyanet, Öğretmen ve aile dernekleri ve bütün halk, bu meselelere, bu kadar hafiften mi bakmalıydı?

Yine geçen sayımızda «Veresiye Blucin» başlığıyla verdiğimiz haberde, küçük kızların sahipsizliği, kimseyi dehşete düşürmedi mi?

Gelecekteki felâket, parti döğüşlerinden değil, işte bu «basit» vak'alardan doğacaktır.

EZBERCİLİK

(Baştarafı 5. Sayfada)

ler? Ne oldu da dün: «Küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak» sözlerini ezbere okuyan çocuklar şimdi küçüklerini ezmekte ve büyüklerini de üzmektedir?

Hani ülkü'sü yükselmek, ileri gitmek idi?.. Zamanında öyle demişti... Öyle demeleri için biz de itina göstermiştik. Onlara, o sözlere ne oldu ki bugün, karanlıklara götürülmek isteniyor... ve çeşitli engellemelerle hep geri bırakılmaya çalışıyoruz? «Ülküm; yükselmek, ileri gitmek...» diyenler, memleket ve millet için ne yapmışlar veya ne yapmaktadırlar? Molotof kokteyli, yahut dinamit lokumundan başka birçoklarının buldukları nedir ki? Hangi icâdlarda, hangi keşiflerde bulunmuşlardır? Memleketin yüzünü güldürecek ne gibi işler yapmışlardır?

«Varlığım, Türk varlığına armağan olsun...» diyenler acaba şimdi ne derler ve kimlere hizmet ederler? Dün böyle diyenler, bugün varlıklarını kimlere armağan etmek isterler ve kimler hesâbına didinirler? Ve bir suâl daha: Artık armağan kelimesi kalmış mıdır? Armağan gitmiş, yerini «ödül» almamış mıdır?

Fazla söze ne hâcet... Durum meydanda. Ezbercilikten mutlaka vazgeçmek gerekiyor. Hiçbiri tutmuyor ezberciliğin... hep tersi çıkıyor ortaya. Fakat hak yemeyelim; sadece birşey tuttu gâliba: «Uyu, uyu; yat, uyu!..» İşte bu sözler ezberlendi ve tuttu... Birçokları, bu sözlerin hakkını veriyorlar ve mışıl mışıl uyuyorlar... Uyaranları ise azarlıyorlar.

Ezbercilik fenâ şey, tehlikeli şey... Anlayalım, anlatalım; kavrayalım ve kavratalım. Ağızdan mağıza inelim... Kendimizi ve ne söylediğimizi bilelim... Okuyarak bilelim, bilerek okuyalım... Ve aradığımızı da en kısa zamanda beraberce bulalım... Olmaz mı? Ne dersiniz?

Sadık ÖZARSLAN

Kütahya İmam Hatib Mektebi Muallimi

14.4.1976

MİLLETLERARASI 1. İSLÂM İKTİSÂDİYATI KONFERANSI İNTİBALARI

المؤتمر العالمي الاول للاقتصاد الاسلامي

Dr. Mustafa Bilge

— VII —

4. Merkezi, Cidde'deki Melik Abdülâziz Üniversitesi'nde bulunacak olan dâimî bir sekreterlik kurulacak ve bunun adı «*İslâm İktisâdiyâtı Konferansı Sekreterliği*» olacaktır. Bu sekreterliğin başkanlığına bu defa Mekke'de akdedilmiş bulunan kongrenin divan başkanı veya onun tensib edeceği bir kimse getirilecektir. İlerde yapılacak olan seminer, konferans ve kongrelerin hazırlıkları bu dâimî sekreterlik tarafından yürütülecektir.

5. İslâm fıkhı ve iktisâd ilmi mütehassıslarından müteşekkil bir hey'et riba ve spekülâsyondan uzak bir sigorta sistemi geliştirecek ve bu model, bu günkü ticarî sigorta sisteminin yerine kâim olacaktır.

Kararlardan da anlaşıldığı veçhile İslâm iktisâdiyâtı çalışmaları İslâm fıkhı ve modern iktisad âlimlerinin müşterek çalışmaları ile ortaya konacaktır. Suudî Arabistan'da İslâm iktisâdiyâtı kürsüsü Cidde'deki Abdülâziz Üniversitesi'ni İktisad Fakültesi'ne bağlı olarak çalışacaktır. Ayrıca aynı üniversiteye bağlı bulunan Mekke'deki İslâm Fıkhı Fakültesi öğretim vazifelileri de burada çalıştırılacaklardır.

Kongreye tebliğ olarak sunulan fakat gündemde yer verilmeyen birçok kıymetli çalışmalar oldu. Bunlar arasında Türkiye'den Dr. Ali Özek «*Zekât ve Esasları*», Doç. Dr. Yusuf Ziya Kavakçı'da «*Semâvî Kitaplar'da Ribâ*» vardı.

Prof. Aydın Yalçın, kongreye bir tebliğ getirmedi. Ancak konferansların sonlarında bazı tenkid ve açıklamalarda bulundu. Yaptığı bir açıklamada, Türkiye'de çoğunluğun müslümanlarda olduğunu, ara sıra hâdise çıkartmak isteyen komünist unsurların nüfus nisbetine göre kuvvetlerinin yüzde bir ilâ yüzde iki arası olduğunu izah etti.

Ayrıca «Türkiye her sene mukaddes topraklara yüz binlerce hacı gönderen islâmi ve modern bir devlettir» dedi. Böylece Türkiye'nin toplantıdaki yerini açıkca belirtmiş oldu. Zaten Türkiye'nin durumu, gelişmekte olan islâmî hareketler hakkında bilgiler kongredeki iştirakçilerin yakın alâka ve hayranlığını çekiyordu. Bundan sonra islâmî toplantılara Türkiye'den daha fazla kimsenin katılması temennileri herkes tarafından iştiyakla ve samimiyetle izhar ediliyordu..

Umûmi olarak görmüş olduğumuz çalışmalar arasından Yusuf Karadâvî'nin takdim etmiş olduğu (iktisâdî mes'elelerin hallinde zekâtın te'siri) isimli tezin tercümesine başlıyoruz. Yusuf Karadâvi'yi Türk okuyucuları (İslâm'da Helâl ve Haram) eseriyle tanıyor. Halbuki onun uzun senelerini vererek hazırlamış olduğu çok kıymetli bir eseri var, (Fıkhuzzekât). Konferans esnasında bir ara söz alan tanıdığımız sima Muhammed Mübârek Yusuf Karadâvî'nin bu eserini çok medhetti. Hattâ bu eser için son asır içinde bu mevzuda yazılmış en kıymetli eser tabirini kullandı. Yusuf Karadâvî'nin bu eseri maalesef henüz Türkçemize kazandırılmış değil. Onun yine iktisâdî hususlarla ilgili bir eseri daha var. Fakirlik Mes'elesi ve İslâm adını taşıyan bu eser hacim bakımından zekât kitabına nisbetle daha küçük ve bu tercümesine başlanan tezde özet olarak mevcut. Tercüme etmeye başlanan bu tezin bir diğer ehemmiyeti de en son çalışmalarını ihtiva etmesi.

Evet Mekke'de toplanan bu konferans için çok para harcanmıştı fakat bu harcanan paraların yerine masruf olduğunda şüphe yok. Ümidimiz odur ki, inşaallah bu gibi toplantıları mâlî yönden karşılamaya muktedir olan İslâm ülkeleri bu açılan yolu devam ettirirler ve islâmî ilimlerin üzerinde asrımızda yapılan çalışmalara istikamet vermiş olurlar. Çalışmak bizlerden hidayet ve başarı Allah'dandır.

Gelecek sayı Dr. Yusuf Karadâvî'nin
Mekke'de yapılan Milletlerarası Birinci
İslâm iktisâdiyâtı konferansı'na takdim
etmiş olduğu tebliği
(İktisâdî Mes'elelerin Haliinde Zekâtın te'siri)

Saadeddin Başer

BİLUMUM DUVAR, CEP ve KOL SAATLERİ TOPTAN SATIŞI

Tahtakale Cad. Asri İş Ha ı zemin kat Nu. 11 - 12
22 83 11'den İstanbul

DİN

İman Hakikatleri Etrafındaki Suallere CEVAPLAR

İSMAİL FENNÎ ERTUĞRUL

— XVIII —

Sual: Hz. Peygamber Kur'anı kendi uydurdu diyenler varmış?

Cevap: Bunun hiç bir veçhile ihtimali yoktur.

Sual: Niçin?

Cevap: Birincisi, «Kur'anda Elleri ile kitap yazıp sonra onu az bir baha ile satmak için bu Allah tarafındandır diyenlerin vay haline! Vay elleri ile yazdıklarından dolayı onlara! Vay böyle kazançlarından dolayı onlara!» buyrulmuştur. Çocukluğundan beri doğruluktan hiç bir vakit ayrılmadığı için kavmi arasında «Muhammed-ül Emin» lâkabını almış olan Hz. Peygamberin fıtri olan nezâheti bu büyük iftirayı irtikâba kat'iyyen mânidir. İçlerinde pek zeki hatta dâhi adamlar bulunduğu halde Ashab-ı Kiramın hiç biri O'nun samimiyetinde şüphe etmedi. Müşrikler bile O'na sihirbaz dediler fakat yalancı demediler. İkincisi Hz. Peygamber ümmî idi, yani okumak yazmak bilmezdi.

«— Hudeybiye muahedesinde «Muhammed Resulullah» kelimesinin yerine «Muhammed ibni Abdullah» kelimelerini yazdı. Ölüm hastalıklarında vasiyetnâme yazmak istedi diyorlar.

«— Hz. Peygamber yazı yazmaksızın ölmedi» meâlinde olarak rivâyet edilen hadise nazaran sonradan yazı öğrenmeğe çalıştığı anlaşılıyor. Lâkin zikrolunan «Muhammed ibni Abdullah» kelimesini iyi bir yazı ile yazamadığı da tarihlerde zikr ediliyor. Böyle ismini güç hal ile yazabilmesinden kendisinin ümmi olmadığı neticesine varılamaz. Ölüm hastalıklarında bana bir levha ve divit getiriniz size bir kitap yazayım demiş ise de; Buhari şârihi Kastalânî, burada yazayım tabirinin yazdırayım demek olduğunu beyan ediyor. Hz. Peygamberin ümmî olduğu şüphesizdir. Çünkü Kur'anda Âraf Sûresi'nin iki âyetinde kendisinin ümmi olduğu sarahaten beyan edilmiştir.

Bunların birincisinde: «Tevrat ve İncilde yazılı buldukları ümmî nebiye ittiba edenler» ikincisinde: «Allaha ve onun ümmi olan rasulüne iman ediniz» buyrulmuştur.

Ankebut Sûresinde de: «Sen bu kitaptan evvel hiç bir kitap okumamıştın, sağ elinle de yazı yazmamıştın. Öyle olmasaydı batıl söyleyenler şüpheye düşerlerdi.» buyrulmuştur. Efendimizin Mekke gibi küçük bir şehirde ümmiliğini gizli tutması imkânsızdır. Eğer ümmi olmasaydı bu âyetleri işiten düşmanlarının yahutta dostlarının bile itiraz etmeleri tabiiydi. Zaten iffetli huy ve istikametleri böyle bir yalan irtikâbına kat'iyyen müsâid değildir. Bundan başka Kur'an-ı Kerim ile hadislerin üslûbu, ifâdeleri arasında büyük bir fark vardır. Kur'anın lâfzında başka bir şiddet ve cezâlet vardır ki, bunların tercemelerinde bile bu kuvvet ve tesirlerini kaybetmedikleri görülür. Kur'anın manâsına âşina olan bir kimse onu dinlerken Allahın kelâmını dinlediğinden asla şüphe edemez. Hadis-i şerifler de fasih ve beliğdir fakat bu mümeyyiz sıfatlara hâiz değildir.

Sual: Bazı kimseler Kur'anın kendi kendine fikir telkini (auto-suggetion) sûretiyle vücûda geldiğini iddia etmişlerdir. Bu hususta ne dersiniz?

Cevap: Emile Dermenghem adında bir Fransız müellif bu iddiayı diğer bazı bühtanlarla beraber «Muhammedin Hayatı» adlı kitabının 279. sayfasında reddediyor. Oradaki beyanların hulâsası şudur: «Evlerinden dışarı çıkmayan bazı akıl hastalıkları hekimleri tarafından binbir külfetle meydana konulan sar'a, kendi kendine telkin ve heyecana gelmiş muhayyile faraziyeleri sahrada kır hayatını ve bir bedevi güruhunun reisliğinde kalmak için gösterilmesi lâzım gelen hakiki mahâreti hiç nazar-ı itibara almıyor. Hz. Peygamberin hayatı daima tabii bir halde idi. Yalnız vahy geldiği zamanlar hakiki mistikler ve Beni İsrail peygamberleri gibi o da muzdarip bir hal alıyordu. Lâkin başkalarının görmedikleri bir takım şeyleri hasta olduğu için görmüyor; bilâkis bunları gördüğü için vücûdunda hastalık eseri görülüyordu. Bunlardan, ölümüne sebep olan hastalıktan, hayatları boyunca kızgın güneşin altında vukû bulan uzun yolculuklardan hasıl olan ve hacamat (kan aldırma) yapılarak tedâvi edilen iki üç baş ağrısından başka bir şey bulunmaz.» Müellif bu mütaleadan sonra meşhur müsteşrik Massignon'un sofiye ıstılahatı üzerine hazırladığı eserin 122. sahifesinde: «Muhammed (s.a.v.) Kur'anı kendi uydurmadı» dediğini de haşiye olarak yazmıştır.

Sual: Bu kendi kendine fikir telkininden ne gibi tesirler hasıl olur?

Kendi kendine telkinin bazı hastalıkların teskinine ve bazı fena meyillerin ıslahına yardım ettiğini veyahut bazı kimseleri vehim ve şüpheye düşürdüğünü biliyorum. Hattâ bazı papazların Hristiyan itikadınca Hz. İsa'nın çarmıha gerildiği zaman vücûdunda hasıl olan yaraları düşüne düşüne bunların kendi vücudlarında aynıyle zuhur ettiğini de bazı kitaplarda görmüştüm. Lâkin bu telkinin öyle bütün bir milletin umûmî muâmele ve şahsi münâsebetlerini nizam altına almağa, fikir ve ahlâkını ıslah etmeğe kâfi ve eşsiz bir kitap vücûda getireceğine ihtimal vermek ancak ya akıllarını telkin tecrübeleri ile bozmuş veyahud kendi şeytanlıklarının telkinine uymuş olan kimselere yakışacak bir cinnet olduğu şüphesizdir.

Avrupa ulemasından bazıları mûcizelere müteallik hadisleri mevzu' yani uydurma, mûcizatı da menkıbe nev'inden addederek mevzuu bahs etmiyorlar.

Tabiatın kanunlarına mugayır görünen şeyleri kabul etmemek bu gibi âlimlerin meslekleri icabı olduğundan onlar inkârlarında devam edebilirler.

(Devamı var)

İNKILÂB MEZÂLİMİ

TÜRK MİLLETİ'NDEN GELECEĞİN TARİHÇİSİNE RAPORLAR

YAKILAN VE YOK EDİLEN YAZMA KİTAPLAR!..

— III —

İ. Hakkı Konyalı

Ceziret-übn-i Ömer'li san'atkâr İsmail oğlu Eb-ul İz'zin değerli eserinin eşsiz bir nüshası şimdi Süleymaniye Kütüphânesi'nde 3606 numarada kayıtlı bulunmaktadır. Ben bu nüshayı ellibeş yıl önce incelemiş, notlar almıştım. 1934 yılında da bu nüshayı esaslı bir şekilde tetkîk etme imkânını bulduğum zaman içinden 66 sahifesinin koparılarak çalındığını gördüm. Bu hırsızlık üzerinde yürüdüm. Bunu M. Marten adlı bir müsteşrikin yaptığı neticesine vardık. M. Marten İsviçre Hükûmeti'nin İstanbul Başkonsolosluğunda ve Sefir Vekilliğinde de bulunmuştur. 1933 yılında da ölmüştür. Bu hususta Garb'ın en selâhiyetli adamlarıyla hem bu kitap, hem de hırsızlığı yapan adamlar hakkında temaslar kurdum. Kendim de kitabı kopye ve tercüme etmeye başladım. İstanbul Darulfünun Müderislerinden Müsteşrik M. Rither'e mektup yazdım. M. Rither bana 5.11.1934 tarihli bir mektubuyla cevabını ve bilgisini gönderdi. Bu mektupta kitap, müellifi ve çalınan sâhifeler hakkında tarihe geçmesi lâzım gelen kıymetli bilgiler bulunduğu için mektubu buraya aynen koyuyorum:

Bebek, 5.11.34.

«Efendim,

Cazarinin eseri Wiedemann und Hauser tarafından Almanca'ya tercüme edilmiştir, maalesef kitap şeklinde değil, belki muhtelif mecmualarda:

1) Nova Acta der Kaiserlichen Leop. Carol Deeutschen Akademie der Naturfor scher Bd 100.

2) Der Islam VIII. s. 55-93

3) Archiv für Geschiehte der Medizin XI, 22-43

4) Beitrage zur Geschichte der Technik und Industrie. Jahrbuon des Vereins Deutscher Ingenieure VIII, 121-154

5) Der Islam XI. 213-251

Aya Sofya Nushasindaki kitabe hakkında üç makale vardır:

1) Riefsthl, Art Bulletin XI nr. 2 (June 1929) S. 206

2) Wittek, Der Islam XIX, s. 177

3) Maya er, Orientalistiche Literaturzeitung 1932 s. 165-166

Saraydaki nüsha hakkında yine bir makale vardır:

Stchoukine, Un Manuscrit du traite d'Al-Yazari sur les automates. Gazette des beaux arts Paris Nu. 140 (......) «okunamadı el yazısı ile.»

Kitabedeki adamın babasının ismi Tülek'dir. Seyfeddin Tülek isminde bir emir 751 senei hicriyesinde Şam hacipliğine tayin olunduğu ve 753 de Mısır'da vefat ettiği Şafadinin a'yân al-aşr ismindeki eserinde (nushaları Ayasofya'da vardır) zikrolunuyor. Oğlu hakkında bir şey bilinmiyor.

Markrizinin kitabı 1897 senesinde O.G. Tychsen tarafından basılmış ve aynı senede Sylvestra de Sacy tarafından Fransceye çevrilmiştir. Bir az eskimiş olan bu neşr u tercümesine yerine yine M. Mayer tarafından yeni bir edisyon ile İngilizce bir tercüme hazırlanmaktadır. Metine yeni tab'i çıkmıştır. Bir nüshası Taksim Sıra Selvi 100 de kain olan Alman Enstütüsünde vardır: Tercümesi bildiğime göre henüz çıkmamıştır. Orada görebilirsiniz.

Cazaride tarif olunan makinaların bir kaçını vaktiyle Prof. Wiedemann Erlangen Üniversitesinde yaptırmıştır. Onlar bugün Erlangende mahfuz olduğunu zannediyorum.»

İmza

H. Rıther

M. Rıther bu mektubunun altına islâmî yazı ile ve arapça «Hazâ mâ yahzuru min el cevap» yazıyordu. (Bende bulunan, benim bildiğim bu,) anlamınadır.

Benim başkalarından edindiğim intiba; bu müsteşrikin bu sahifeleri kendisinin çaldığıdır. Kütüphanelerimizdeki minya türlü, resimli tezhipli kitaplarımızdan ve meselâ Fâtih Câmii'ndeki, Bursa Ulu Câmii'ndeki yazıları, tezhipleri, ciltleri bakımından çok kıymetli ve eşsiz Kur'an-ı Kerim'leri, cüzleri tezhipli başlıkları, hizipleri, hattatlarının ketebeleri bulunan sahifeleri ustura ile kesilmiş yok edilmiştir.

Yahya Efendi Dergâhı'nın Son Şeyhi

ABDÜLHAY EFENDİ'NİN MEKTUPLARI

HAYAT VE MEMAT

Şu kadar var ki, o âlemde rahat, bu âlemde pek tabii bulunan bu gibi eza'lara tahammül ve efendisinden her gelene râzı olup kapısından ayrılmamış, günah ve isyan ile mübtelâ olduğu vakitte tevbe ve istiğfar ile, onun nihâyeti olmayan rahmet ve aff-ü mağfiret ve kerem ve ihsanının, gelenlere daimâ açık olan kapısını dakketmek ile, hemcinsine hüsnü hizmete ve âmel-i salihaya muvaffak olduğu hoş zamanlarda ise; bunları onun eltaf ve kereminden görerek senâ ve şükr etmekle hâsıl olur.

Gidene teessür, yalnız onun emeline doymadan ölüp gitmiş olmasına ise, abd-i âciz bunu pek mânasız bulurum. Çünkü, emel emeli doğurur. Hiç bir ferd yoktur ki; tam manasıyla «Elhamdülillâh, emelime doydum. Artık emelim kalmadı!» desin. Dokuz yaşındaki çocuk nasıl emeller ile dolu ise, doksan yaşındaki ihtiyar da emelden hâli değildir. Ona sorsan yine bir çok emellere sâhib olduğunu görür, anlarsın. Zaten bütün mahlûkat bir çok âmal ile doğar. Ancak ölüm onun her emelini söndürür. Cismiyle emelleriyle beraber toprak altına gömülürse, gençlerin ölümüne teessür abd-i âcizce, iki cihetten hâsıldır.

Birisi «Ve ma halaktül cinni vel insi illâ liya'budûn» fehvayı şerifince, sebeb-i hilkatı Âdem ve âlem ancak hakâyık-ı eşyayı ma'rifet ve bu ma'rifetten ma'rifet-i Hallâka yol bulmaktır. Âlem-i bakada merâtib-i âliye ise, ancak ma'rifetin derecesine göre olduğundan gençlik ekseriyâ bir çok câ'li ve havâî emellerle muhammel olması sebebiyle şu yoldan bir nebzecik bir sermâyeye mâlik olamadıysa, orada nâkıs-ül merâtib kalacağından ve bir de yaşadığı müddette bu cihetten mütekâmil olması ihtimali bulunması ve bu tekâmülden hem kendisi ve hem de bütün âlem intifa' eyliyeceğinden hayırlı bir adam olması ve beka âleminde bu cihetle mürtefi-ül merâtip olacağından ölümle bunlardan hem kendisi ve hem de mensup olduğu cemiyetin mahrum kalması itibâriyledir. Her emel hayırlı olmadığı gibi her amel de hayırlı değildir. Emeli ve ameli hayra maksur olmayanların yaşamasından ölmesi hayırlıdır. İster genç, ister ihtiyar olsun, madem ki; gidilecektir. Evvel ve âhir, ikisi de müsavidir. Elverir ki; hayırla yaşansın ve hayırlı gidilsin! Tıpkı meyva gibi. Olmuş meyva iysal-i menfaat noktasından tabii iyidir. Olmadan, henüz çiçek iken veya ham iken ziya'ı vücûdunda mutasavver ve muntazar olan menfaatten mahrûmiyete binâen tabii teessürü husûle getirir.

Dünya ve mafihâ hepsi hayal ve zıll-ı zâil, baka muhal, ender muhal, bâki ancak Allahü zülcelâl ve-l kemal! Bütün eşya 99 esmasının birer mezâhiri tecelliyatı. Bir ânda *«muhyî»* ismiyle tecelli eder, binler, milyonlarla mevcûdatı izhar ve ibda' eder. *«Mümit,* ismiyle münceli olur, bütün var görünenleri hemen i'dam eder. *«Lâtif,* ismiyle görünür, bütün eşya isti'dad»ı ezelilerine göre türlü türlü, rengârenk eltaf-ı bînihâyeden ziyâdar olur.

«Kahnar ve «Kabz» ismiyle zâhir olur, sayısız mevcûdat mütenevvi acılar, yokluklar, harabiyetlerle mün'akis bulunur. Bir anda bir taraf güler, diğer taraf ağlar. Şu, refah ve saadetle demgüzar, bu, dıyk ve sefâletle dûçar-ı zar olur. Bütün bîniha'ye mahsus ve gayri mahsus, ma'kul, gayri ma'kul herşey onun vahdet-i zâtının âyine-i celâl ve cemâlidir. Bu kulunu muhabbet-i zatına mazhariyetle Muhammed-i zülcemal, Mahmud-u zülhisal, Hamid-i zünneval, Ahmed-i zülkemal eyler!. O vahdet-i zâtıyla bütün nekâisten münezzeh ve müberrâ, ganî, müstağnî, müteâlidir. *«Subhanallah vel hamdü lillah ve lâ ilâhe illallahu vallahu ekber velâ havle velâ kuvvete illâ billâhil aliyyül azim.»*

Fransız İlimler Akademisinin
altın madalya ile taltif ettiği eser

MECELLE

Tarih Doktoru emekli Hâkim
A. Refik Gür'ün
nefis uslûbundan

Fiatı 15 TL

SEBİL YAYINEVİ P.K. 808-İSTANBUL

GÖZ Oldur ki hakkı göre.

Salâhaddin Eş

«HÂKİMİYET KAYITSIZ-ŞARTSIZ HAKKINDIR!»

Fransız ihtilâliyle ön plâna çıkan prensiplerden birisi de ***«millî hâkimiyet»*** **tir. O** zamana kadar Avrupa'daki hükümdarlar **tam bir** *despottular* ve halk kitleleri üzerinde sınırsız **bir hâkimiyet** hakkına sahiptiler. Halbuki İslâm nizamı asırlardan beri *idare edenlerle edilenlerin* karşılıklı hak ve vecibelerini objektif hukuk kaynaklarıyla tesbit etmişti. Bu nizamda hâkimiyetin kaynağı kayıtsız-şartsız *ilâhî irade* ve bu iradenin objektif hukuk kaynağı da *KİTÂB*'tı. İslâm nizamında, *idare edenler de, edilenler* de kesinlikle *hâkimiyetin* Allah'a âid olduğuna inanırlar. Hâkimiyetin bu şekilde kavranıldığı bir dünya görüşünde, bir hayat anlayışında elbette ki Avrupa'da bilinen şekliyle bir despotluğun, bir zulüm sultasının kurulması mümkün değildir; bazan istisnaî olarak kurulmuşsa bunda *idare edenler* kadar *idare edilenlerin* de mes'uliyeti vardır. Çünkü İslâm'da idare eden, hüküm sahibi, Allah adına, Allah'ın Yüce Kur'an'da tâyin ettiği ölçüler içinde idare edeceği gibi, idare edilenler de hüküm sahibine Allah'ın kanunlarına bağlı olup olmadığına göre itaat veya isyanla mükelleftirler. Ve İslâm nizamına göre, Allah'ın kanunlarıyla hükmetmiyenler zâlimdir; zulme ve küfre rıza göstermek ise, zulüm ve küfürdür.

Halk hâkimiyeti veya *millî hâkimiyet* aslında objektif olmayan izafî bir mefhumdur. Ünlü iktisadçılardan Samuelson'un *demokrasi* için verdiği bir tarif vardır ki; bu mefhumlar için de geçerlidir: «*Belli bir yerde, zamanın yarıdan fazlasında, halkın yarıdan fazlasının kendisini haklı zannetmesi..*» Kısaca, bir zannediş!. Nitekim, bugün hâkimiyetin *halk'a, millete* âid olduğu ülkelerde, kanunlar meclis aritmetiklerine göre şekillenmekte; çok defa menfaat şebekeleri, baskı grupları ve matbuat yanıltmaları millî hâkimiyet adına kanunların çıkarılmasına müessir olmaktadır.

Şimdi dilerseniz, bu anlattıklarımızı bir canlı örnekle gözler önüne getirelim: 27 Mayıs ihtilâlinden sonra yapılan anayasa kırk sene boyunca bir defa bile millet ekseriyetinin reyini ve tasvibini kazanmamış olan bir siyasî heyete hazırlatıldı. Millete rağmen, bir takım baskı yollarıyla, ve emr-i vâkîlerle.. Sonra bu metezoriliğe güya milletin vizesinden geçmiş olduğu gibi bir sahte görünüm kazandırmak için nice baskı, tehdit, hile ve ikrâhlar içinde referandum yapıldı. «*Bu anayasa kabul edilmezse askerî idarenin sona ermiyeceği*» tehditleri altında 10 milyona yakın insan sandık başına gitti. Bu 10 milyon insandan 6 milyona yakın bir kısmı *EVET*, dört milyona yakın bir kısmı da *HAYIR* reyi kullandı. Ve eğer aradaki fark sadece tek bir rey dahi olsaydı, ekseriyeti sağlıyan tarafın iradesi, *millî irade* sayılacaktı. Gerçekte büyük bir halk kesiminin reyi aksi görüşteydi. Devletimizi ayakta tutmak için gerekli olan bütün hukuk düzenlemeleri işte böyle bir ekseriyet iradesinin ortaya çıkardığı «*izafî doğru*»larla yapılacaktı.

15 sene, önce Türkiye'nin nüfusu 27 milyon idi, şimdi 41 milyon... 15 sene önceki «*millî iradeyi*» meydana getirenlerin en azından üçte birinin hayattan çekildiğini düşünebileceğimiz gibi, diğerlerinin de bugün 15 sene önceki düşüncelerinde, reylerinde olduklarını düşünmek mümkün değildir. Ve bu insanlar kendi iradelerini yine kendi iradeleriyle değiştirmek kudretine sahip değildirler. Çünkü anayasanın değiştirilmesi, kabulündeki bir oy kullanmakta olduğu gibi öyle basit değil.

Ama, halâ *hâkimiyet kayıtsız-şartsız milletindir!* Üstelik, bu millet kendi iradesiyle kendisini nasıl zincirlediğini, kendi iradesi adına kendisine ne zulümler yapıldığını, 15 sene önceki reyinin faturasını en ağır şekilde ödeyerek çekmekte... Ve ondan sonra da, *hâkimiyet kayıtsız-şartsız milletindir!*

Yeniden düşünmeliyiz ki; insanın ve cemiyetin *izafî doğru*'yu değil, *mutlak doğru*'yu bulması için *hâkimiyet kayıtsız şartsız kime âid olmalıdır?*

Bu sorunun cevabı. Türkiye'nin kurtuluş reçetesini de içinde taşımaktadır.

KUVA-YI MİLLİYENİN KADIN KAHRAMANLARI

Ferdî Kahramanlıklar ve Bazı Şahâdetler

— 8 —

BİNBAŞI AYŞE

Aynur Mısıroğlu

İstiklâl Harbi'nde bizzat dövüşmüş bir çok Türk kadın isimlerine tesâdüf ederiz. Binbaşı Ayşe, Kara Fatma, Pembe Hatun bu isimler arasında sık sık geçenlerdir. Bizzat kendi mâcerasını şöyle anlatmaktadır:

«... Büyük harbte Kafkas Cephesi'nde yaralanarak ölen kocamın intikâmını almaya yemin etmiştim. Allah bu fırsatı 15 Mayıs 335 de verdi. İzmir'i Yunanlılar işgâl ettiği sırada ilk mukâvemet hareketine silâhla iştirak ettim. İzmir'deki basit mukâvemetimiz sona erip şehre Yunanlılar hâkim olunca Aydın'a gittim. Orada faaliyete geçerek bir çete teşkil edip, bilâhare bu çetemle Köpekçi Nuri Çetesi'ne iltihak ettim. Aydın muhârebelerini yaptıktan sonra Koçarlı'ya çekildik. Bu sûretle bilfiil atıldığım İstiklâl Mücâdelesi'ne başıından sonuna kadar iştirak ettim.

İlk defa Sakarya'da sol kasığımdan piyâde mermisi ile yaralandım. Seyyar hastahânede tedaviden sonra tekrar müfrezeme iltihak ettim. Büyük Taarruz'da Mürsel Paşa Fırkası kuruluşuna girdik. Ve Ahır Dağları'ndan düşman gerilerine akmağa memur edildik. İzmir'e ilk giren kıt'alar arasında ben de vardım. Fakat bu arada misketle sol bacağım kırıldı.»

Binbaşı Ayşe kocasının intikâmını yine kocasının en kıymetli birer yâdigârı olarak sakladığı zînetlerini satarak at, mavzer, hâki elbise ve çizme tedarik etmiş ve bu mücâdelede derece derece terfi ederek Binbaşılığa kadar yükselmiştir.

KARA FATMA

Memleketin kara günlerinde, bütün kadınlığı gönülden temsil eden, vatan için, istiklâl için kahramanca dövüşen ve zaman zaman adı duyulan Kara Fatma, bizim endişeli günlerimizin sayılı kahramanlarından, kadınlarımızın en saygıya değerlerindendir. Memleketi tehlikede gören genç kadın şahsî arzularının verdiği bir ızdırâbı olmadan, İşgâl Kuvvetleri'nin sıkıcı karanlığına dayanamıyor. «Kadın isem de Türk değil miyim?» diyerek İstanbul'dan kâh yürüyerek, kâh ata binerek dolu dizgin ancak gençlik ve memlekete kuvvetli aşkının verdiği cesâretle Sivas'a geliyor. M. Kemal'in karşısına çıkarak:

«— Bütün millet vatanın kurtarılmasını bekliyor, işte ben de kadın hâlimle geldim. İş göster, emret.» diyor.

Samimi ve içten gelen bu sözler M. Kemal'in gözünden kulağından kaçmıyor.

«— Peki ama ne iş görebilirsin? Silâh kullanır mısın? Ata biner misin? Harbten ateşten korkmaz mısın?»

«— Ata binerim, silâh kullanırım, muhârebe bana düğün gelir.» cevaplarını veren Kara Fatma'ya hayran kalan M. Kemal (şu dakikada bütün kadınlarımız senin gibi olsalardı Kara Fatma) diyor ve bu sûretle Fatma Hanım Kara Fatma lâkabını almış oluyor.

M. Kemal'den aldığı emir ve tavsiyelerle İstanbul'a gelen Kara Fatma 15 kişilik memlekete bağlı genci etrafına topluyor. Bunlar göçmen sıfatiyle Kocaeli'ne geçiyorlar, köylerde vaziyeti aslâ belli etmeden tam bir teşkilât kurmağı başarıyor ve Geyve'de cephe tutuyor. Halit bey komutasında bir yıl çalışıyor, döğüşüyor ve bu sırada iki defa yaralanıyor. Teşkilât lâğvedilince orduya, çavuş olarak giriyor. Bir çok korkulu savaşlarda orduya, istiklâle büyük hizmetler eden Kara Fatma'nın bu zaferlerden tek nişânesi aldığı iki yara ile kırmızı kurdelâlı bir harb madalyası O'na gurur ve iftihar veriyor.

(14 Haziran 1919)

BEYANNÂME

Geçirmekte olduğumuz günlerin nezâket ve ciddiyetini lüzumu kadar ehemmiyetle takdir ve teslim ettiğini, bilhassa şu son haftalardaki çeşitli tezâhüratlarla göstermek isteyen ahaliye hitap ediyorum:

Bir milleti yekdiğerine bağlıyan ve onlara metanet bahşeden yegâne zincirin ancak habl-i metîn-i diyanet (dinin sağlam bağı) olduğu unutulmamalıdır.

Binaenaleyh İstanbul'un bir muhâfızı olmakla beraber ayni zamanda bir müslüman ferdi olmak sıfatıyla da dindaşlarıma tavsiye ederim ki alenen nakz-ı siyâma (oruç yemeye) her ne sûret ve her ne sebeple olursa olsun cür'et edenlerî her işimden öne alarak derhal şeriat ve kanunun emr eylediği ceza ile tecziye edeceğim.

Muhadderâtımızdan (İslâm kadınlarından) din emirleri ve millî âdetleri rencîde edecek derecede tesettürün icaplarına uymayanlarla, din-i mübinin çizdiği muâşeret hudûdunu aşanları velî veya zevci kim olursa olsun, halâs-ı İslâm ve selâmet-i zaman namına cezalandırmada ayni şiddetle hareke te mecbur kalacağım.

Burada gençlerimize de hitap etmek istiyorum: İleride güzel Türkiye'nin saltanat tahtı etrafını tezyin edecek bir çiçek olmaya namzed bulunan gençlik goncalarımızdan, milletin ve bilhassa yabancıların nazarları önünde bizleri nevmîd edecek hâl ve vaziyette bulunanlar olur, münasip düşmeyecek yer ve toplantılara devam edenler görülürse, bunları da bilhassa bir velî kalbiyle, yarının kurtarılmasına feda ederek cezalandıracağımı kat'iyyen tebliğ ederim.

İstanbul'un muhterem sekenesinin çizdiğim hudûd-u âdâb ve diyânete harekât ve sekenâtını tatbik edeceklerinden emin olarak müsterihim.

Cenab-ı Hak bütün müslümanlara mağfiret ihsan eylesin.

İstanbul muhâfızı ve Yirmibeşinci
Kolordu Kumandanı Mirlivâ
Seyid

Tarihten Fıkralar

BİR YILDA ONİKİ ADET

İkinci Meşrutiyet meclisinin heyecanlı, ele avuca sığmaz, mert muhâlif mebuslarından Lütfi Fikri Bey, aynı zamanda heyecanlı, bir yazar ve gazeteciydi. 29 Nisan 1911 günü «*Tanzimat*» adlı ilk gazetesini neşir hayatına sokarak gazeteciliğe başlamıştı. İki hafta sonra gazete Örfi İdare Kumandanlığı'nca kapatıldı. Lütfi Fikri Bey yılmadı. Hemen ertesi günü «*Zühre*» adıyla bu gazeteyi yine çıkarttı. Bu da Örfi İdare'ce kapatıldı. Lütfi Fikri Bey bu defa da yılmadı, hemen «*Matbûat*» adlı üçüncü gazetesini yayınladı. Tazı tavşan misali, Lütfi Bey gazete çıkartıyor, Örfi İdare makamları kapatıyor, o çıkartıyor, Örfi İdare yine kapatıyordu. Lütfi Fikri Bey'le Örfi İdare arasında âdeta bir yarıştır başladı. Sözün kısası, 29 Nisan 1911'den, yâni ilk gazetesini yayınlayışından 1912 yılının Mayıs ayına kadar -aşağı yukarı bir yıl- tam on bir gazete çıkarttı: Adları şöyle sırasıyla: Tanzimat, Zühre, Matbuat, «Tanzimat-ikinci defa-», Merih, Islahât, Meşrik, Tesirat, Takdirat, Teşkilât, Te'minat ve İfham...

Yakın tarihimizin en dikkate değer simâlarından biri olan Lütfi Fikri Bey hayatının sonuna kadar Hılâfet ve saltanat Makamlarına bağlı kaldı. Hatta bu yüzden bir ara «İstiklâl Mahkemesi» tarafından beş yıla mahkûm da olmuştur.

RUMELİHİSARI

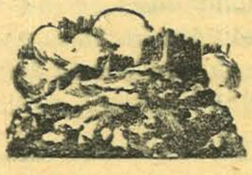

Güzel Boğaziçinin tarihî eserlerinden biri olan Rumelihisarı'nın yapılmasına 1452 yılının mart ayında başlanmış ve hisar Ağustos ayı içinde tamamlanmıştır. Hisar, Yıldırım Bâyezid tarafından yaptırılan Anadoluhisarı'nın tam karşısında, Boğazın en dar noktasındaydı. İki hisar arasındaki mesâfe 698 metredir. İstanbul'un fethine kadar Boğaz'ı tamamen emniyet altına aldığı için burası «*Boğazkesen*» ismiylede anılırdı. Rumeli ve Anadolu Hisarı Bizansın Boğaz ile irtibatını tamamen kesmişti. Rumeli Hisarı'nın yapılmasında 1800 usta, 7000 işçi çalışmıştır. Beş kapısı olan Rumelihisarı'nın en geniş bölümü 250 metredir. En yüksek burcunun 28 m. yüksekliğindeki Sarıca Paşa Burcu'dur. Aradan bunca zaman geçmiş olmasına rağmen Rumelihisarı olanca heybetiyle günümüzde de Boğaziçini süslemeğe devam etmektedir.

Ecdadımızın altı ay gibi kısa bir zamanda inşasına muvaffak olduğu bu güzel eser, İstanbul fethinin beşyüzüncü yıldönümü dolayısıyla tâmir edilmek istenmiş fakat ne yazık ki, bu tâmir yıllarca sürmüştür!..

TÜRKÇESİ

Ahmed SELÂMÎ

ŞERÎATIN KESTİĞİ PARMAK..

Şerîatın kesdiği parmak acımaz. Bu atasözümüz, mukaddes ve muazzez Şerîâtımıza bin seneden fazla hizmet etmiş milletimiz için sanki bir kânundur. Hatta, kânûn-u esâsî maddesi gibidir de denilebilir. En doğrusu, kânûn-u esâsî maddesi olmanın da fevkinde bir madde... Çünki «*anayasa*» dedikleri nesneler, şurasından burasından, daha olmadı tepeden tırnağa cümle uzuvlarından ele ve dile alınıp, nice hallere sokulup çıkarılabiliyor... Halbuki «*Şerîatın kestiği parmak acımaz*» maddesi, tüyüne halel gelmeden bin senedir ne idiyse, bugün de yerli yerinde gene o...

● Bir (Cehe. Partisi) meb'usu, bu atasözümüzü bir vekîl efendinin ağzından duyunca, fenâ olmuş, şefokraside yaşadığı hayâli ve zehâbı içinde köpürmüş, meb'uslar meclisinde ulu ulu haykırmış!.. Demiş ki: «*Bu vekîl, cümhûriyet vekîlidir. Şerîatın kestiği parmak acımaz diyemez. Kabile idâresine mi dönüyoruz. Şerîat gelemez...*»

Bu (Cehe. Partisi) meb'usu efendinin atasözlerine bunca düşmanlığına şaşırdık doğrusu! O vekîl efendi de kalkıp (Cehe. Partiliye) cevâb diye, şöyle deseydi: «*Bu efendi neye gocundu acaba?. Başka atasözü mü kullanmalıydım?. Şu anda aklıma (it ürür kervan yürür) atasözümüz geldi!. (Cehe. Partili) efendi bunu da beğenmezse, çıkar kürsüye söyler. Biz de üçüncü bir atasözümüzü takdîm ederiz!*»

Nasıl?

● Bu (Cehe. Partili) paşazâdemiz, «eski camların bardak olduğu» şeklindeki atasözümüzü de mi hiç duymamışdır?. Cümhûriyet istismarcılarının çamûriyet felsefeleri ve şefokrasinin heykel suratlı katılığı, çokdan «*bardak*» oldu!.. Elâlem «put değilmiş!» yarışmasına bile başladı!. Ayrıca adama: «Geçdi Bor'un pazarı...» da deyiverirler!..

İstikbâlde (Cehe. Partisi) için şu atasözümüz kurtarıcı bir kânun bile olabilecekdir: «*Atın yörük ise durma kaç...*»

Sonra bir atasözümüz de: «*Attan düşene timar, deveden düşene mezar...*» der!.. 950'de sâdece atdan düşenler, henüz deveden düşmediklerini de derhâtır ideler!..

● Mukaddes ve muazzez Şerîatımızın, dînimiz, îmanımız, Kur'anımız, her türlü dünyâ işindeki kânûnumuz olduğunu; bunun, Müslümanım diyen milyonlarca insanın mukaddesâtı ve nâmûsu bulunduğunu bilip dururken, efendiler! Şerîat kelimesini ağzınıza edeble alınız! Şerîat demek müslümanlık demekdir...

Câmi mukaddesdir.

Şerîatımız, ondan nâmütenahî daha mukaddesdir...

Câmi duvarıyla alâkalı atasözümüze göre hâliniz (bir kerre) benzerse; şerîat duvarımızın dibinde (bin kerre) çarpılırsınız.

Şerîata (Müslümanlığa) hırlamak, Allâh'a, peygambere, Kur'âna, topyekûn mukaddesâta tecâvüzdür. Müslümanlık, kendini kabûl etmeyip hakâret ve tecâvüz edenleri (kâfir) kabûl etmektedir. Herkes müslümanlığı (şerîatı) kabûl edip etmemekde serbestdir. Kabûl edip (mü'min), kabûl etmeyip (kâfir) olmak herkesin elindedir. Fakat bir kâfirin (müslümanlığın inkârcısının) müslümanlığa (şerîata) hakâret etmesine asla hakkı yokdur... Aksi halde topyekûn müslümanlık (şerîat) bağlıları da, onun bilumum şefokratik ve çamuriyetik «ilke ve bilgelerine» mukâbele edebilirler!. Bu mukâbeleye dîni bir (vecîbe) nazarıyla bakabilirler... Müslümanlık (Şerîat), kendisine inanan müslümanların gerek biribirlerine ve gerekse kâfirlere nasıl mukâbele edeceklerini, Kur'ân âyetleri ile apaçık ta'yîn ve tesbît etmişdir. Kur'ân âyetlerine uygun yaşamak ise, bir müslüman için farzdır... Şartdır... Mecbûrîdir...

● Hiç kimse vâsıtalı veya vâsıtasız, Şerîatımıza (Müslümanlığa) sürtünüp kâfirliğini (müslümanlığı reddini) ortaya koymaya heves etmesin! Çünki bu millet, adı (Ahmed-Mehmed) de olsa, Şerîata (Müslümanlığa) hakâret ve tecâvüz edeni, kâfir, münkir, gâvur bilip, kendinden kabûl etmez... Aslında Dîn (şerîat), bunu böyle ister.

● «*Şerîatın kestiği parmak acımaz*» cümlesini, bu millet bin küsûr sene hayat düstûru yapıp başında taşımışdır... Şerîatın (Müslümanlığın) verdiği hükmü, Allâh ve Rasûlüne âid bir hüküm bilerek, bunu, (mutlak adâlet) tanımak gibi bir îmanla yaşamışdır... Şehâdet kelimesi getiren için, bu bir borçdur.

Müslüman, yalnız şerîatın kestiği parmağın değil; Şerîatın kestiği (başın) bile acı vermeden kopacağına tam bir imân, bağlılık ve mahabbet borcunda olan insan demekdir... Gene bu demekdir ki, şerîatın dışında koparılan bir tek kıl bile, acıtır!.. Sızlatır... Sancıtır...

Efendiler! Müslümanlık, işte budur!. Bir müslüman, şerîatın (müslümanlığın) mutlak adâlet nizâmı olduğunu kabûl eden insandır. Onun için de orada acı yokdur. Kısasda da hayat vardır. Âmennâ... Ve saddaknâ...

---

ortadoğu'dan

SAİD ŞAMİL

Yahudi Davası ve Filistin!..

— 14 —

Yavuz Sultan Selim Hân, Memlûklar'a karşı yaptığı harekâtla, bu ülkeleri Osmanlı Devleti'ne ilhâk ederken, içişlere müdâhale etmek istememiş, eski mahalli idâreleri aynen bırakmış, ancak müdafaayı ve merkezle olan bağlantıyı ayarlamak için Makam-ı Saltanatı temsilen bir vâli ve mehâkimin murâkabesiyle mükellef bir kadı göndermekle iktifa etmişti. Arap ülkelerine bir nevi muhtariyet bahşeden bu idâre sistemi, Napolyon'un Mısır'a yaptığı çıkarmaya kadar devam etti. Fransız Ordusu'na karşı gösterdikleri mukâvemetten dilgir olan Napolyon'un Mısır Memlûkluları'na indirdiği ağır darbe «Şeyh-ul Beled» Murad Bey' ve cemaatini Sudan hududuna çekmeye mecbur bıraktı. Bilâhare Bâb-ı Âli Napolyon'a karşı Balkan'dan kuvvet sevketmeye başladı. Bunlar arasında Kavalalı Mehmed Ali Paşa gibi bir dehânın belirmesi, Memluklular için ikinci bir şanssızlık oldu.

Cennetmekân Üçüncü Sultan Selim Hân'ın ıslahatçılığı ve bilhassa Nizam-ı Cedid üzre yeniden ordu arzusu, Mısır Vâliliği makâmına getirilen Mehmed Ali Paşa'ya, Fransızlar'ın Mısır'da tatbik ettirilmek üzere hazırladıkları plân ve projelerin yine Fransız mütehassıslarından azami bir şekilde istifâde etmek sûretiyle tatbik fırsatı verdi. İstanbul'da ıslahat hamleleri Yeniçeri Ocağı tarafından engellenirken Mehmed Ali Paşa, işe devam etti ve kısa bir zamanda mükemmel bir ordu ve donanmaya sâhib oldu.

Bu sıralarda Arabistan'ın, Necip mıntıkasında Abdülvehhâb nâm bir dâiye çıkmış ve hurâfâta büründüğüne kâni' olduğu islâmi âkideyi hâl-i asliyyesine ircâ' kasdiyle Diriyye Emiri Mehmed el-Suud ile ahd-u peymân ederek müşrik nazarıyle baktıkları hemcivar kabilelere karşı cihad girişmişti. İlk devrede Arabistan'da çöl mıntıkasındaki vâhalara inhisar eden bu hücumlar zamanla genişlemiş ve civar mâmureleri tehdid eder bir durum almağa başlamıştır. Bunun üzerine başta Arabistan hâkimi sayılan Mekke Şerifi olmak üzere Irak ve Süriye ümerâsı telâşa düşmüş ve bu Vehhâbi tehdidine karşı harekete geçilmesi için Bâb-ı Âli'den âcilen yardım göndermesi talebinde bulunulmuştur.

Bâb-ı Âli bu talebe icâbeten tedbir almak istedi. Bu isteğe Bâb-ı Meşihat karşı çıktı. Hareketin dini olduğunu ve bir islâh veçhesi taşıdığını, bunun ifrata kaçan tarafları var ise bunu silâhla değil delil ve hüccetle karşılamanın daha uygun olacağını ileri sürdü. Din âlimlerinden seçme bir hey'etin Diriye'ye gönderilmesi hususu üzerinde duruldu. Sultan Selim Hân, islâhı sevdiği kadar kan dökülmesini istemeyen halim ve tam manâsıyle selimdi.

Bundan dolayı Bâb-ı Meşihat'ın istediğini desteklemesi tabii idi. Bu tavsiye nihâyet vilâyet ümerâsına bildirildi. Bunun üzerine Irak ve Hicaz'dan ulemâ ve fudalâdan seçilmiş hey'etler yola çıkarıldı. Şeyh Abdülvehhab vaktiyle bu memleketleri gezmiş Mescid-i Nebevi'de yapılan ziyâret merâsimini, icra edilen fiilleri gözleriyle görmüş ve bunları red ve inkâr etmişti. Onun nazarında bura halkı, türbelere tapınan sapık bir cemaattı. Müşrik saydığı bu insanlarla anlaşmasına imkân yoktu. Bundan dolayı hey'etler hiç bir netice alamadan gittikleri gibi geri döndüler. Üstelik bu seyahatle, akınları kendi üzerlerine çekmiş oldular. Nitekim az sonra Vehhâbi akıncılar, Irak'a saldırdılar. Kerbelâ'daki nâdide bir san'at eseri olan Mescid-i Hasan'ı yakıp yıktılar ve oradaki giranbâha hâzineleri yağma edip götürdüler. Suriyeye karşı da buna benzer bir akında bulundular. Bir akında da, Suud es-Suud'un emrindeki Vehhâbilerin Hicaz'a yöneldikleri görüldü.

Şerif Gâlib'in Arabistan hâkimliği pâyesi şöyle dursun, öz postunu koruyacak hâli yoktu. Derhal Vehhâbiliği kabul etti ve Emir Suud'a biatte bulundu. Bu biat Vehhâbilerin cür'etini arttırmış ve bölgelerindeki bütün mescitlerde hutbelerin âl-i Suud nâmına okunmasına vesile olmuştu. Bu hareket açıkça Hılâfet Makamı'na karşı çıkmak demekti. Bunun üzerine Bâb-ı Âli durumu bir daha gözden geçirdi. Topal Atâ Efendi, fikrinde hâlâ ısrar ediyordu. Herhalde arzusu işleri karıştırmak ve bu sûretle Sultan Selim-i Sâlis'in ıslahat proğramını baltalamaktı. Sultan Selim Hân, buna da göz yumdu. Bâb-ı Meşihat'tan müntehap bir hey'etin hac mevsiminden bilistifâde Mekke-i Mükerreme'ye gitmesine ve Vehhâbiliğin dini ve siyâsi rüesâsıyle bir daha anlaşma zemini aranmasına müsaadede bulundu. Hey'et gitti. Vehhâbi uleması ile karşılaştı. Münâzaralar yaptı. Kendilerine Emir Suud tarafından hil'atlar giydirildi. Buna rağmen hiç bir müsbet netice elde edilemediği gibi, Vehhâbi kuvvetlerinin Medine-i Münevere'yi kanlı bir şekilde işgâl etmelerine de mâni' olunamadı. Merkad-i Rasûlü ele geçirmeleri ve Harem Hazinesinde mahfuz girânbâha hediyeleri talan etmeleri, bütün İslâm Âlemi'nde çok acı bir te'sir hâsıl etti. Bunun üzerine Bâb-ı Âli bütün mes'üliyyeti tekabbül ederek Mısır eyâleti vâlisi Mehmed Ali Paşa'ya Vehhâbilere karşı harekete geçmesi için gereken tâlimâtı göndermek mecbûriyetini duydu.

(Devamı var)

Sebil

DİL ve EDEBİYAT

Alafranga Türkçe

İsmail Hâmi DANİŞMEND

Dünyada kan ihtilâtına uğramamış âile ve ırk olmadığı gibi, başka lisanların te'sirine uğramamış saf dil de yoktur. Bütün diller birbirlerinden kelime alış - verişinde bulunmuşlardır. Meselâ Garp dillerinde bir çok Arap, Acem ve Türk kelimeleri vardır. Bilhassa maddi mefhumlar ifade eden isimler Şarktan Garba ve Garpdan Şarka umumiyyetle müsemmâlarıyla beraber gitmişlerdir. Fransızca'nın «sarık» manâsına gelen «turban» kelimesi işte bunlardandır; bu kelimenin Acemce «Dülbend» şeklindeki aslı «Tülbend» telâffuzıyla Türk diline, «Turbante» şekliyle Türkçeden İtalyancaya ve nihayet on beşinci asrın sonlarında «Tolliban» şekliyle Fransız'caya geçmiş ve İtalyancadaki telâffuzunun te'siriyle on altıncı asrın ortalarından itibaren de şimdiki «Turban» şeklini almıştır; fakat bu kadarla kalmış değildir. Lâle dediğimiz çiçek Fransa'ya ilk defa olarak Onaltıncı asırda Türkiye'den ithal edilmiş ve şekli bir kavuğu andırdığı için, gene «Tülbend» kelimesinden muharref olarak ilkönce «Tulipan» ve ondan sonra da «Tulipe» ismini almıştır. Netice itibariyle Acemin «Dülbend» kelimesi Türkçede pek hafif bir telâffuz değişikliği geçirdikten sonra İtalya tarikıyle geçtiği Fransa'da hem «sarık» mânasına «Turban», hem «lâle» mânasına «Tulipe» şekillerini almış demektir. Gerek böyle maddi, gerek mânevî ve mecâzi mefhumlara aid kelimelerin dilden - dile geçmesinde ve telâffuzla mâna bakımından bir takım tahavvüllere uğrayarak milliyet değiştirmesinde en büyük âmil lüzum ve ihtiyaçtır, şunun - bunun keyfi veyahut bazı mukallidlerin aşağılık duygusu değildir. Dünyada hiç bir dil üzerinde ferdlerin şahsi tasarruf ve hâkimiyet hakkı yoktur ve bunun te'minatı da milletlerin milli şuurundadır. Meselâ bir Fransız gazetesi kendi dilindeki «Métal» kelimesi yerine arapçanın «ma'den» kelimesini ve Fransız'canın «Bronze» kelimesi dururken Türkçenin «tunç» kelimesini kullanacak olursa, hem gülünç olur hem ne demek istediği anlaşılmaz, hem de milli şuurun en kat'i muhalefetiyle karşılaşır.

Bugün bizde bir çok şeylerimiz gibi dilimiz de büyük bir buhran içindedir; Adeta hastalık şeklini alan gafilâne bir Garp hayranlığı içinde yalnız lisâniyet esaslarına değil, akla ve havsalaya da sığmıyacak mukallidlikler yapılmakta ve sanki Garp yahut Avrupa yalnız Fransa'dan ibaretmiş gibi binlerce Fransız kelimesi hiç bir lüzum ve ihtiyaç olmadığı halde sırf keyf için gelişi-güzel kullanılıp durmaktadır. Yalnız gazetelerle mecmualardan alıp büyük bir dosyaya doldurduğum Fransız kelimeleri bugünkü «alafranga Türkçe» mizin mükemmel bir lûgat kitabına malzeme teşkil edebilecek kadar boldur ve her gün bollaşmaktadır.

Ezeldenberi kullandığımız «Tunç» kelimesi dururken Fransız'canın «Bronz» kelimesini Türkçe imlâya uydurup kullanmakta mâna nedir? «Sarık» kelimesi varken hindlinin yahut arabın başındaki serpuşa neden dolayı «türban» denilmektedir? «Yanardağ» yerine «Volkan» demekte fayda nedir? Türkçenin «Pars» kelimesi dururken, Fransız'cada bu hayvanın iki muhtelif cinsini ifade eden «Leopard» ve «Panthere» kelimelerini kullanıp durmanın mânası nedir? «Mâden» yerine «Metal», «Mesken» yerine «Lojman», «Müfettiş» yerine «Enspektör», «Billûr» yerine «Kristal», «Çini» yerine «Fayyans», «Yaya - kaldırımı» yerine yanlış telâffuzıyle «Tretuvar», «Sermâye» yerine «Kapital», «Tâmim» yerine «Sirküler», «Celse» yerine «Seans», «Nizamnâme» yerine «Statü» «Kâtip» yerine «Sekreter», «Tenkid» yerine «Kritik, «İyi - cins» yerine «Bon - kalite», «At yarışı» yerine «Konkuripik», «Terzi» yerine «Tayyör», «Mevsim» yerine «Sezon», «Tâtil» yerine «Vakans», «Mâliye» yerine «Finans», «Ahlâk» yerine «Moral», «Medhal» yerine «Antre», «Kurmak» yerine «Monte etmek», «Reddetmek» yerine «Refuze etmek», «Sınıf» yerine «Klas» ve «İstihbârat» yerine «Enformasyon» demek aşağılık duygusuna kapılıp mukallidlik etmek değildir de nedir?

Eğer bu hal böyle giderse günün birinde gazetelerin dahilî havadis sütunlarında:

«Dün Konsey prezidanı midiye doğru Enteriyör ministrini, Konsey - deta prezidanını ve Ankara prefisini rösövuar etmiştir.» gibi alafranga haberler okumuyacağımızı kim te'min edebilir?

Eğer zavallı Türk dilinin millî bünyesi alafrangalaştırılmak suretiyle Garp kültür dairesine girmiş ve garplılaşmış olacağımız zannediliyorsa, her şeyden evvel Garbın lisâniyat ilmine ve o ilmin en umumi esaslarna karşı hiç farkında bile olmadan cephe alınıyor demektir. Herhalde garplılaşmanın yolu bu yol olmasa gerektir.

TİRYÂKİ SÖZLERİ

CENAP ŞAHÂBEDDİN

- *Herkes parlamak ister ama tutuşma tehlikesi olmasa.*
- *Başını semâya çarpmaktan dâimâ cüceler korkar.*
- *Yüksek makamlar yüksek tepeler gibidir, koşarak çıkanlar nefes darlığı hisseder.*
- *İnsan yükseğe çıktıkça pantalonundaki yamanın görünmek ihtimali artar.*
- *Küçük kapılardan girmeye çalışanlar eğilmeye mecbur olurlar*
- *Hangi yaşda olursak olalım, kendi çevirdiğimiz çenberin arkası sıra koşan çocuklarız.*
- *Bir güzel kıyâfet iyi bir tavsiye mektubudur.*

DUÂ

Fuad Şemsi *İNAN*

yâ ilâhî! bize imdâd eyle!
son erişsin bu tükenmez cedele.
ver emir; kevn'ü mekân emrinde!
istesen, kim sana olmaz bende?
tevbekâr eyle bütün kullarını,
gösterip gözlere korkunç yarını.
eyle her dilde tecellî yâ rab'
rahmetin a'lel eâlî yâ rab!

ey, olan mâlik'ü âlim, kâdir!.
aczimiz nerde değildir zâhir?
sen, o sübhan'ü muallasın ki,
eremez zatine hiç bir bilgi!
öyle cüz'î ki bu varlıklarımız,
mahzı noksanız! o noksanla varız!

öyle geçmekde ki sür'atle zeman
göremez kendini, hattâ, insan!
görmeyenler gözünün gördüğünü,
nasıl anlar ezeliyyet özünü?
görmeyen gözle nasıl yol bulalım?
gayb'ü zâhir olan ey allâh'ım!

ei, ayak bağlı durup rü'yâda
yaşayanlar gibiyiz, dünyâda.
hem yapan biz gibiyiz... hem değiliz!.
ne cürümler ama yüklenmedeyiz!
çizdiğin yolda giden mecbûruz!
böyle varlıkla var olmuş kulunuz!

sen ki, rahman'ü rahimsin zâten!
bekleriz rahmeti elbet senden!
bütün insanlığı kıl hayre sebeb!
hakkı bâtıldan ayırsın yârâb!

«YILLARIN İZİ»

MAHİR İZ BEY'İN HATIRALARI

«Hatıralarımı yazmama talebem, dostlarım ve yakınlarım sebep oldu. Sınıfta yahut herhangi bir mecliste sırası gelip, yaşadığım bir vak'ayı anlatacak olsam, orada bulunanlar, bunları muhakkak tesbit etmemi isterlerdi.

«... Yarım asırlık bir devlet hizmetim var; muhtelif vazifelerde ve mekteplerde bulundum. Birçok kıymetli zevât ile temas ettim. Onlara âid hâtıralar var. Osmanlı devrinin bir vilâyeti olan Ankara'da tesâdüfen bulunduğumuz için, Büyük Millet Meclisi'nde İstiklâl Mücâdelesi'nin tarihini yazmaya fırsat bulduk; arkadaşlarımla Büyük Millet Meclisi zabıt kâtipliği yaptık.

«Benim hatıralarım dört kısımda toplanabilir: 1. Şahsi hatıralar, 2. Edebî hatıralar, 3. İctimâi hâtıralar, 4. Mesleki hâtıralar... Düşündüm, yazılsa abesle iştigal sayılmaz; belki tarihe küçücük bir ışık olur. Edebiyat tarihimize faydası dokunur. Bâzı karakter nümunelerini tanıtmakla gençliğe hizmet etmiş olurum...»

Merhum Mahir İz Bey, hâtıralarının başına koyduğu «Niçin Yazdım?» başlığını taşıyan önsözünde böyle diyor...

Büyük boy 448 sayfa tutan eseri birkaç satırla tanıtmak imkânsızdır. Sadece bâzı mühim noktalara işaretle yetineceğiz:

Merhum'un mensup olduğu aile bir «ulemâ ailesi» dir. Eserde evvelâ, böyle bir İstanbul ailesinin hayatını ve muhitini görüyoruz.

Sonra Meşrutiyet ve «İttihat ve Terakki» ye dair hatıralar. İstiklâl harbi sırasında Ankara'da olanlar ve ileri gelen şahsiyetler: M. Kemal Paşa, Ali Şükrü ve boğdurulması, Halit Paşa ve öldürülmesi, İsmet Paşa, Rauf Orbay, Mehmed Âkif, Mustafa Sagir vak'ası, Ferid Kam, Abdülaziz Mecdî Efendi, İbnülemin Mahmud Kemal...

Daha sonra çeşitli şehirlerde ve İstanbul'daki hocalık hayatı ve bu sırada tanıdığı şahsiyetler: Hafız Yusuf Bey, İsmail Saib Efendi, Yahya Kemal, Celâl Bayar, Kemal Edip Kürkçüoğlu ve digerleri; talebeleri ve dostları...

İstanbul İmam Hatip Okulu ve Yüksek İslâm Enstitüsündeki muallimliği, Sönmez Neşriyat Şirketi ve İslâmi İlimler Araştırma Vakfı'ndaki çalışmaları...

Bütün eser, Merhum Hocamızın, tanıyanlarca mâlûm olan, tatlı sohbet havası içinde kaleme alınmıştır. Sonuna ise onaltı sayfa tutan fotoğraflar konmuştur. Kendisi, vefatından birkaç ay önce bitirdiği kitabının basıldığını görememişti. Cenab-ı Hak onu rahmetine gark etsin, cennetine koysun.

Merhum Mahir İz Bey, bu satırların yazarı da dâhil olmak üzere yüzlerce gencin hidâyetine vesile olmuş, onbinlerce müslümanı da ikaz ve irşâd etmiştir. Daha önce sağlığında neşr olunan «Tasavvuf» ve «Din ve Cemiyet» adlı iki eseri gibi, «Yılların İzi» adını taşıyan hatıralarının da, pekçok hayra vesile ve kendisine bir sadaka-i câriye olmasını Rabbimizden niyâz ederiz. (*)

M. Ertuğrul DÜZDAĞ

(*) Yılların İzi, Mahir İz, İstanbul 1975, İrfan Matbaası, 448 sayfa, 40 lira, Dağıtım: ANDA.

İSLÂM YAZISINA DÂİR

HARF İNKILÂBINA TEKADDÜM EDEN MÜNAKAŞALAR

— II —

Memleketimizde uzun bir muallimlik devresiyle haklı bir şöhret yapmış bulunan Hıfzı Tevfik (Gönensay) 21.3.1343 tarihli Akşam Gazetesi'nde neşredilen yazısında lâtin harflerinin belli başlı müdafilerinden biri olan Hüseyin Câhid Bey'e cevap vererek şöyle diyordu:

LÂTİN HURUFATI

«Muhterem üstadımız Hüseyin Cahid Bey lâtin harflerine dâir yazdığı son makalenin hâtimesinde «Lâtin harfleri aleyhdarları şimdiye kadar makbul bir mütâlea serdedemediler. Bakalım bundan sonra ne söyliyecekler?» diyordu. Aziz üstad'a kanaatbahş olabilecek yeni deliller serdedeceğim hülyâsıyle kalemi elime almış değilim. Maamafih zannediyorum ki, bu mevzuda makbûl ve ma'kul mütâlealar serdetmek herkesden evvel lâtin harfleri taraftarlarına düşen bir vazife olsa gerektir. Bu mes'eleyi çıkaran onlardır. Asırlardan beri isti'mal edegeldiğimiz yazı şekillerini değiştirmeye heveskâr olan onlardır. Binâenaleyh dâvâlarını ilmî ve mantıkî bir şekilde isbât etmelidirler.

Lâtin harflerine taraftar olanların ellerindeki yegâne delil «yazımız okunamıyor, çocuklarımız müşkilât içindedir, memlekette tahsil ilerliyemiyor, lâtin harflerini kabul edelim.» demekten ibâret kalıyor. Şüphesiz bu kadar indi ve keyfî bir mütâlea asırlardan beri taazzuv etmiş olan milli bir müesseseyi yıkmak için kâfi gelemez. İşi daha derin daha maddî ve daha ameli bir şekilde düşünmek icâbeder.

Sanıyorum ki, yazı mes'elesi, sarf mes'elesi herhangi bir nizamnâmenin ta'dil veya tebdili gibi bir meclis mes'elesi olarak telâkki edilemez. Bunun için her şeyden evvel maddeler üzerinde kanaat verici müsbet delilleri ihtivâ eden yeni bir proğram gösterilmek lâzımdır. Mes'ele nazariyat sahasından çıkınca ne kadar çetin ve müşkil olduğunu gösterecektir. Filvaki Arnavutlar lâtin harflerini pek kolaylıkla kabul etmişlerdir. Fakat Arnavutçanın esâsen bir lâtin lisanı olduğunu ve vaktiyle lâtin harfleriyle yazılmış olduğunu hatırlamak gerekir.

Fikrimce lâtin harflerine taraftar olanlar işi yalnız kolaylık cihetinden tedkik veya iddiâ etmekle iktifâ etmemelidirler. Mes'elenin asıl mühim tarafı imlâ, sarf ve edebiyat itibâriyledir. Ve bu üç nokta lâtin harflerini kabul ettiğimiz takdirde nasıl bir şekil alacaktır? Bu cihetler vâzıhan ve madde madde izah edilmelidir.

Lâtin harflerine taraftar olanlar, fikirlerini kabul ettirebilmek için evvelâ Türkçemize lâtin harflerinden müteşekkil fakat her türlü noktaları câmi' bir elifba hediye etmeli ve lisanımızın bu harflere göre bir sarfını vücûda getirmelidirler.

Maamafih iş bununla da bitmiş sayılmaz. Bundan sonra lisanımızın edebiyâtı gelir. Türkçemizin asırlardan beri tekâmül ede ede gelen bir edebiyâtı vardır. Bu edebiyât; mazbut, müdevven, asli harfleri taayyün etmiş bir edebiyattır.

Bu edebiyâtın bugünkü yazı şekillerimizden kuvvet alarak vücûda getirdiği cinasları, mecazları vardır. Bütün bunlar bugün için lâkaydâne bir nazarla temâşâ edilebilir. Fakat edebiyâtımızın tarihi nokta-i nazarından her birinin kendine mahsus kıymetleri olduğunu inkâr etmek kâbil midir?.. Bugün lâtin harfleri kabul edilsin, yarın bu tarih-i edebiyat bizim için bir efsâne hâline girer. Halbuki, bir Fuzûli'den, bir Nedim'den, bir Hâmid'den kolay kolay vazgeçmek bir millet için nasıl mümkün görülür?..

Haydi işin kelimeye ve sanata taallûk eden kısmı bir tarafa bırakılsın. Fakat bütün milli kütüphânelerimizi lâtince olarak tab etmeye imkân varmıdır? Biz ki, henüz mekteplerimizin alfabe kitaplarını tab etmekte bin müşkilât içindeyiz.

Kaldı ki, ufak tefek bâzı noksanların ikmâlinden sonra Türkçe harflerle çocuklarımıza elifbayı öğretmek zannedildiğinden çok kolaydır. Cahid Bey'i müşkilât ve vehm içinde bırakan çocukluğundan hatırladığı eski sakat metodlardır.

Bugün muktedir bir muallim yeni mekteplerimizde yeni metodlarla çocuklarımıza okuyup yazmayı hayret edilebilecek bir sür'at ve muvaffakiyetle öğretebilecek vaziyettedir.

Şüphesiz ki, ilim mes'elelerinde körü körüne millî bir taassuba yer yoktur. Bu itibarla bizim harflerimizin de lâtin harfleri gibi Finike harflerinden iştikak ettiğini düşünmiyeceğiz bile. Yalnız bu ma'raza da madem ki her iki harfin de menşei birdir, biz de kendi harflerimizin tabii tekâmülünü bekliyelim, varacağımız netice elbette hayırlı bir netice olur demek niçin mümkün olmasın?

Bütün bunlardan sonra söylenecek tek bir söz vardır. Harf değiştirmek elbette elbise değiştirmeğe benzemez... Almanların (Gotik) harfleri (Lâtin) harlferine olan büyük benzerliğine rağmen bir türlü bir tarafa bırakamamalarından alınacak bir ders olsa gerektir.

Husûsiyle Türk harfleri zannedildiği gibi Arap harfi değildir. Cahid Bey'in kavline nazaran bu harflerin menşei Finike, ve tekâmülü üzerinde müessir olan da doğrudan doğruya Türk'ün zevki ve zekâsıdır.

ALPTEKİN
KONFEKSİYON
ELBİSE
PARDESÜ
İMAL ve TOPTAN
OSMAN
ALPTEKİN
Çakmakçılar Yokusu
Tarakçılar Cad. No. 25
Telefon: 27 53 52 İST.

TÜRKÇE'YE SÛİKASD

TAKDİM

Kadir Mısıroğlu

HALİL NİHAD BOZTEPE
(1882 - 1949)

Bu sayıdan itibâren uydurma kelimeleri terviç edenlerle istihza maksadıyla yazdığı «*AĞAÇ KASİDESİ*» isimli eserinden seçme parçalar neşretmeğe başladığımız, Halil Nihad Boztepe, memleketimizin tanınmış mîzahçı şâir ve ediplerindendi. 1882 yılında Trabzon'da doğmuş, 1949'da İstanbul'da vefat etmiştir. İlk gençlik yıllarında bir müddet «*Düyûn-i Umûmiye-i Osmaniye*»-de çalışmış bulunan merhum, şaka ve lâtife tarzında kaleme alınmış şiirleriyle ün yapmıştır. Fakat edebiyatımızda daha ziyâde 1908 Meşrûtiyet inkılâbından sonra muhtelif gazete ve mecmualarda neşredilen manzûmeleri ve tercümeleriyle kendisini tanıtmaya başlamış olan Halil Nihad Bey, şâirliği, hiç bir zaman ciddî bir sûrette benimsememiştir.

Mizâhî şiirin en ince ve nezih nümûnelerini teşkil eden manzumelerini «*sihâm-ı ilhâm*» (1921) «*Ayine-i Devrân*» (1924) ve «*Mâhitâb*» (1924) adlı kitaplarda toplamıştır. Hem aruz ve hem de hece veznini muvaffakiyetle kullanan şâirlerimizden biridir. Dili olgun, selîs ve pürüzsüzdür.

Yukarıda bahsi geçen eserlerinden başka 1947 yılında «*Ağaç Kasidesi*» adıyle meşhur olan manzumesini de neşretmiştir. Gazetemizde bazı parçalarını takdim edeceğimiz bu eserde, Halil Nihad Bey, Türkçe'ye sûikasd tertip edenlerle zarif bir şekilde alay etmektedir.

Halil Nihad Boztepe'nin Fransız Edebiyâtı'ndan yapılmış bazı tercümeleri de vardır. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin üçüncü devresinde Gümüşhâne sonraki bir kaç devrede ise Trabzon meb'usluğu yapmıştır.

Nedîm Divânı ve Nedîm-i kadîm (1921) isimli diğer bir eseri de vardır.

AĞAÇ KASİDESİ

ÖNSÖZ

Şeker konuştum, efendim, inan şeker yazdım.
Fakat, inan yine, bazan da tuz, biber yazdım.
Acıyla tatlıyı mezcetmek oldu mârifetim,
Düşünmek istemeden başka bir hüner, yazdım.
Kaside bitmedi bir türlü, sürdü **on yedi yıl,**
Uzun bir ömrü demek eyledim heder, yazdım.
Bu ömr içinde neler geldi, geçti, ibrettir.
Olup bitenleri gördüm, duyup keder, yazdım.
Bakınca dünküne, gördüm bugünkü hâli fenâ,
Yarınki hâli de, tahmin edip beter, yazdım.
Çemen çemen gezerek sâde yazmadım ağacı,
Nedir hüviyeti, kimdir ben-i beşer, yazdım.
Ben-i beşerle kıyas etmedim ben-i şeceri:
Ayırdedip ona gönlümce bir siyer yazdım!
Elimde bir kalemim vardı, yâni KÂTİP dim,
A dilci, sanma ki; oldum da SEKRETER, yazdım
Hem ağlatan bir eser, hem de güldüren bir eser
Demek yerinde olur, öyle bir eser yazdım.
Arapça, Farsça eserdir desen de sen, ne kadar,
O türlü sözlere hiç vermeyip değer, yazdım!
Ağaç ve taş kadar özdür hacer, şecer, bazan.

(Devamı var)

Sebil

herşey hak için

CHP İle Hesaplaşma

— VIII —

Gazetemizin 8. sayısında «Meşrûiyetini Kaybeden CHP. Kapatılmalıdır.» serlevhalı yazıdan dolayı Ankara 3. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde aleyhimize açılmış bulunan 250.000 liralık mânevî tazminat davasının dâvâ dilekçesine Avukatımız Güven Kurtul Bey'in verdiği cevabın devamını takdim ediyoruz:

Haklı sayılabilecek bir «cılız Cumhuriyeti korumak» kaygısı ile devletin dışında her türlü gelişme ve birikim kuşku ile karşılanmış devlet sâdece belirli kişileri kendi eliyle kalkındırma dışında kendine rakip olması muhtemel her oluşumu önlemiştir

Burjuvazinin güçlenmesine yol açan Kemalist dönemin, yeni batılılaşma hareketinin başında, her türlü saltanatı ve teokrasiyi reddeden bir siyasal sistem olarak Cumhuriyet rejiminin kabulü gelmektedir... Batılılaşma ve modernleşme sürecinin bu yeni boyutları tek partili dönemde kısa vadede kanlı şekilde bastırılan silâhlı ayaklanmalara yol açtı. Fakat uzun vadede geniş halk kütlelerinde giderek koyulaşan bir husumeti aynı şekilde bastırmak mümkün değildi... Gerçekten halkın gözünde, CHP iktidarı her şeyi ile bu toplumda yabancı olanların, adeta yeni bir sınıfın iktidarıdır. Halk bu yeni sınıfı, Ankara Palasın yanındaki yıkıntıdan, çullar çapatlar içinde onlar kürkleri ev frakları ile dans etmeye gelirken ancak görebilmektedir.»

Keza, CHP eski Araştırma Hey'eti azâlarından Doğan Avcıoğlu, «Türkiyenin Düzeni» isimli eserinin 23 ve 24. sayfalarında şu görüşleri ileri sürmektedir:

«Coğrafi keşifleri izleyen denizaşırı seferler ve sömürgecilik ile hızlanan bir süreç, batının üstünlüğünü sağladı... Toynbee gibi bir çok tarihçi ise, Batının kapitalizmde ön alışını doğal karşılayarak, Türkiyenin geri kalışını (göçebe toplum) oluşuna bağlamaktadırlar... XV ve XVI. yüzyıl Türkiye'sinin göçebelikle bir ilgisi kalmadığına göre, bu tez üzerinde daha fazla durmaya lüzum yoktur. Batılı insanın ırk üstünlüğü, Hristiyan uygarlığı, müslümanlığın ileri gidişe engel teşkil ettiği gibi Batıda geliştirilen ve bir kısım Türk aydınlarınca da benimsenen daha bir sürü tez de aynı niteliktedir. Müslümanlık XVI. yüzyıla kadar ticarete, bilimsel ve teknik ilerlemeye, Hristiyan bilim ve tekniğinden yararlanmaya bir engel teşkil etmemiştir de, sonradan neden etmiştir? «*Suçlu her halde din değildir.*»

Yukarıya aynen iktibas ettiğimiz bir kısım CHP'li yazarların görüşleri, CHP'nin iktidarda olduğu tek parti dönemindeki resmî ve târihî değerlendirmelerinden rucû ve suçluluklarını ikrar mahiyetindedir

Zira, CHP, uzun yıllar yılı Türk Cemiyetinin geri kalmasının sebebi olarak din müessesesini görmüştür. Bunun içindir ki, üst ya[illegible]n taklitçiliğinin büyük kısmı, din inancını ve din kurumlarını tahrip etmek, içtimâî tesirlerini izâle eylemek ve lâiklik adı altında dine müdahale ederek kütleleri manevi miraslardan koparmak maksadına mâtuf olmuştur.

Şu halde, haksız olarak dini menfi yönden istismar eden ve cemiyette büyük tahribat yaparak, batıya dönük bürokrat aydın ile halkı iki cepheye ayıran CHP'dir.

CHP, dâima, mânevî ve millî değerleri müdafaa eden, bu mevzulara yer veren kişi ve neşriyatı din istismarcılığı ile karalamaya çalışmıştır. Bu gerçek, balçıkla sıvanamıyacağından, bizzat CHP'li yazarlar dahi başta Başkanları olmak üzere hatâlarını «*tarihî yanılgı*» adı altında itiraf eylemekte ve vakitlerini günah çıkarmakla geçirmektedirler.

Devrimciliği ve ilericiliği, hâlâ, şekilci batı taklitçiliği şeklinde görenler ise, eski yazı yazanı gericilikle, şapka giymeyeni yobazlıkla damgalamaya devam edegelmektedirler. Bu iptidâi adamlar, ilericiliği lâtin harflerinde veya şepkada görecek kadar zavallıdırlar. Ancak nedense lâtin harflerini kullanmayan Sovyet Rusya'yı ve Kızıl Çin'i de gericilikle suçlamaya dilleri varamamaktadır.

NETİCE : Yukarıda açıkladığımız gerçekler, vesikalar ve bizzat CHP'lilerin itiraflarından ve cevap lâyihamızın bütününden anlaşılacağı gibi, neşriyatımız, ona buna hakaret etmek veya saldırmak gibi basit ve ilmî muhtevadan mahrum bir çalışma değildir. Biz, dâvacıyı, vekilini en daha iyi tanıyan ve tahlil eden bir çilenin müntesibiyiz. Muhterem Adaletin huzûrunu fuzûli yere işgal eden dâvacının dâvasının reddine karar verilmesi ve bilcümle mesârifin CHP'ye yüklenmesi arz ve talep olunur.

AV. GÜVEN KURTUL
DÂVALI VEKİLİ

Almanya Postası

Almanya'da olup da gazetemize abone olmak istiyenler için mahalli temsilcilikler ihdas edilmiş ve kendilerine makbu bırakılmıştır. Bunların isim ve adreslerini aşağıya çıkarıyoruz.

1. Mehmed KAAN — 24 LÜBECK 1 Becker Grube 73
2. Şerafettin ÖZKAN — 5 Köln 41 Luxemburger Str. 208, Tel. 0221/41 06 74
3. Ahmed LAPÇIN — 3320 SZ-WATENSTEDT Heim Str. 11-24 Nr. 305
4. Mehmed Turan TAGRAF — 2150 BURXTEHİDE Altlander Str. 41
5. Fahri IŞIK — 28 BREMEN-NEUSTADT Am Gaswerk 7-9
6. Şahbender DEĞİRMENCİ — 3000 HANNOVER Am Kleinen felde 21
7. Nazmi BOYNUKALIN — 6342 HAİGER Gruben Str. 12
8. Ertuğrul DÜZEL — 5000 KÖLN 30 Schuhmacherring 31
9. Seyfi ŞENOĞLU — 6236 ESCBORN/T.S. Liebig weg 5
10. H. Mehmed POLAT — 5040 BRÜHL Schützen Str. 6
11. Şaban OTURAK — 6450 HANAU J. Kirsche Gasse 4
12. Yaşar SEVİNÇ — 21-ROTTERDAM Clemens Straat 24, B
13. Ali ÖZDEMİR — 1000 BERLİN 65 Koloniestr. 5
14. Hasan DAMAR — 3300 BRAUNSCHWEİG Bienroderweg 79
15. Mehmed DEMİRCİ — 1000 BERLİN 61 Schönlein Str. 15/5
16. Nedim YALÇIN — 3000 HANNOVER-LİNDEN Selma Str. 6
17. Yahya TEL — 1000 BERLİN - 61 Kotbusser - Damm. 79
    TÜRK KÜLTÜR YARDIMLAŞMA DERNEĞİ E.V.
    Pastfach 457

Sebil

herşev hak icin

Haftalık, tarafsız, siyasî edebî tarihî gazete

Yıl: 1 Sayı: 18

BEŞ LİRA

Sâhibi ve Yazıişleri Müdürü:

KADİR MISIROĞLU

ABONE: Yıllık 200 TL. 6 aylık 100 TL.

İDAREHÂNE: Vilâyet Hanı Kat: 3

No: 204 — İstanbul Tel: 26 38 96

Posta Çek Nu: 97446

Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.

Almanya Mümessilleri

A. RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR

33 Braunschweig Haeckel str. 13

Umûmî Tevziat: SABRİ ÖZAKAR

سبيل

كل شئ للحق

جريدة اسبوعية، سياسية مستقلة، تاريخية ادبية

ص.ب : ٨٠٨ استانبول - تركيه

Sebil

EVERTHING DEVOTED TO THE TRUTH (HAQQ).

An Independent Muslim, Historical,

Political and Literary Weekly

P. O. BOX 808

İstanbul/TURKEY

PHONE: 26 38 96

30 R. Ahır 1396

PRICE: 5 T.L.

Representative of Germany

A. RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR

33 Braunschweig Haeckel str. 13

phone: 531 — 32 36 89

Representative of England

İSMAİL ERÜNSAL